

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΝΕΑ ΖΩΗ**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Ἑσπρωτικοῦ Δρχ. 30

Πτυχ. ἱεροῦς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

Ἀμερικῆς Δολ. 1

«Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» θεμένη ὡς μόνην ἐπιθυμίαν καὶ σκοπὸν τῆς νῦν φανῆ ὠφέλιμος, θεωρεῖ ἐαυτὴν εὐτυχῇ ἀναγγέλλουσα τὴν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου τεύχους τῆς ἐναρξεν τῆς καταχωρίσεως τῆς ἐρμηνείας τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἡ ἐν λόγῳ ἐρμηνεία ἐγένετο παρ' ἀνδρὸς εὐσεβοῦς καὶ ἐντριβοῦς τῆς τῶν Γραφῶν ἐρμηνείας. Εἶνε ἐργασία μοναδική ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Ὁ φιλόπονος συγγραφεὺς αὐτῆς ἐξεπόνησεν ταύτην συμβουλευθεὶς τὰς ἐρμηνευτικὰς ἐργασίας τῶν ὀνομαστικῶν θεολόγων Schaff, Macgregor, Eadie, Schmoller, καὶ Brown καθὼς καὶ τὸ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὑπόμνημα τοῦ Ἰσροῦ Χρυσοστόμου καὶ ἄλ' αὖτις ἐργα. Διὰ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τοῦ δ' Παύλου τοσοῦτον τοχυρῶς ὑπερασπίζει τὴν Χριστιανικὴν ἐλευθερίαν καὶ τοσοῦτον σαφῶς ἐκθέτει τὰ οὐσιωδέστατα τῆς περὶ σωτηρίας διδασκαλίας, ὥστε τὸ βιβλίον τοῦτο τῆς Γραφῆς δύναται νὰ κληθῇ Ἑγχειρίδιον τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἄν σήμερον ἰδίᾳ εἶνε ψυχρὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ ἀνησυχαστικῶς ἐξαπλοῦνται ἰδίᾳ δηλητηριασμένοι κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥς συνηματός οἷον μὴ σωστικοῦ, ἂν ἡ ἀπιστία ἐγείρῃ θρασείαν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ διωφόρους μορφάς, ἀγορμὴ εἶνε ἡ ἀγνοία τῶν ὑψηλῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ διδασμάτων. Ἄν αἱ ὑψηλαὶ καὶ μόναι σωστικαὶ διδασκαλαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐδιδάσκοντο καὶ ἦσαν γνωσταὶ παρὰ ταῖς λαοῖς, ἡ ὄψις τοῦ κόσμου θὰ ἦτο οὐκ ἄλλοιᾳ, διότι θὰ ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ ἡ ἀγάπη, ἡ εὐεργεσία καὶ ἡ εὐτυχία ἐν ὅλαις αὐτῆς ταῖς ἐκδηλώσεσι.

Αἱ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ ἀναπτυσσόμεναι μετὰ τόσης σαφηνείας καὶ δυνάμει διδασκαλαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ συντελοῦν μεγάλως εἰς τὴν

κατανόησιν αὐτοῦ ὡς συστήματος.

Διὰ τῆς καταχωρισθησαμένης ἐρμηνείας τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς ἐλπίζομεν διὰ τοῦτο ἡ ἀληθεία καὶ ἡ εὐχαριστησιὰ τοῦ Θεοῦ οἱ φίλοι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ», διότι διὰ δολογίαν οὐκ ἐπιμελῶς ὡρελήθησαν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῇ κατανοήσεως τῶν σωτικῶν διδαγμάτων τῆς θρησκείας των, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν περιέχονται.

Ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν ἵνα οἱ ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ δυνηθῶσι ὡς ἀπαρτίσασαι τὴν ἐν λόγῳ ἐρμηνείαν εἰς ἓν αὐτοτελὲς καὶ πολύτιμον βιβλίον, τὸ ὁποῖον νὰ κοσμήσῃ τὴν βιβλιοθήκην των, μᾶλλον ἤγαγεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀφαιρῶσμεν ἐν ἑκάστῳ τεύχεϊ τῆς «Νέας Ζωῆς» οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν δικῶν αὐτοτελῶν σελίδων, αἵτινες εἰς ἀποσπασθῶσιν εἰς τὸ τέλος, διὰ ἀποτελέσασαι βιβλίον ἐξ 150 σελίδων, ὡς ὑπολογίζομεν. Μετὰ τὴν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος καταχώρισιν τῆς Εἰσαγωγῆς θέλει ἀρχίσαι ἡ τῆς ἐρμηνείας.

Ἡ ΑΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ Ἡ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΑΥΤΗΣ

ὑπὸ G. H. MACGREGOR

α') Ἐπακόλουθον τῆς παραδόσεως καὶ ἐμπιστεσύνης μας πρὸς τὸν Χριστὸν εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσις ἐκ τοῦ φόβου πτώσεως καὶ ἡ βεβήλωσις περὶ παντελοῦς σωτηρίας

Τὰ ἐπακόλουθον τοῦτο προκύπτει ἀμέσως ἐκ τῆς εἰς τὸν Κύριον αὐτῆς θεΐσης πίστεως καὶ ἡ ἐκ ταύτης προσγινομένη δυσφημία εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦσι διηνεκὴ βίβαν καὶ σπουδαίαν πηγὴν ἀδυναμίας εἰς τὸν Χριστιανὸν διότι στρατιώτης, φοβούμενος ἦταν, εἶναι ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ ἡττημένος· καὶ ὁ Χριστιανὸς, ὁ τρέμων ἐνώπιον πτώσεως εἶναι ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ πεπτωκὸς καὶ ἡττημένος. Καὶ ὅμως οὕτω συμβαίνει εἰς χιλιάδας ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, οἵτινες διὰ τὸν φόβον εἶναι διὰ παντὸς τοῦ βίου των ὑποκείμενοι εἰς δουλείαν. Ὁ διάβολος κατῳρεθῶς νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶναι ἀκαταμάχητοι. Οὕτω δὲ ἀποτρέπων αὐτοὺς ἐπιμελῶς ἐκ τῆς ἀναμαρτήτου τελειότητος, τοὺς κατέπεισε πληρέστατα νὰ πιστεύωσιν εἰς τερατοδυστέραν καὶ ὀλεθριωτέραν πλάνην τῆς ἀμαρτωλῆς ἀτελείας, φέροι δὲ τὸ ἀκόλουθον ἐπιχείρημα, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸ ἀμαρτάνειν κλίσις τοῦ ἀνθρώπου, μὴ ἐκριζουμένη παραμένει ἐν τῷ πιστῷ μέχρι θανάτου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκδηλωταὶ εἰς ἀμορτολὰς σκέψεις ἢ εἰς λόγους ἢ εἰς πράξεις οὕτως ὥστε ἡ ζωὴ καὶ τοῦ πιστοῦ νὰ εἶναι πάντοτε πλήρης ἡττης, ἀποτυχίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ πονηρὸς καθιστᾷ πλείστους Χριστιανούς ἀπέλπιδας, διότι ἀπαντῶσι τὸν πειρασμὸν καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τῶν ἔξεων μὲ καρδίαν προδιατεθειμένην ὅτι ἐξ ἁπαντος θέλουσιν ἡττηθῆ· ἀλλ' εἰς τὸν διὰ π.

στέως παραδεδομένον εἰς τὸν Χριστὸν πιστὸν παρατηρεῖται τεραστία διαφορὰ διότι οὗτος ἔχων πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἐλπίζει βλέπων ἐλπίδα νίκης βασιλεύουσιν ἐκεῖ, διουπρότερον ἐπεκράτει φόβος καὶ προσδοκία ἡττης ἐνθυμούμενος ὅτι δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πολεμοῦντες, ἀλλ' ὁ ἐν ἡμῖν Χριστὸς καὶ ὅτ' ἀποδύμεθα εἰς τὸν ἀγῶνα ἄνευ ἰμφοβίας ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν, αὐτοῦ γνωρίζοντες ὅτι «εἰς πάντα ταῦτα ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς» (Ρωμ. η', 37). Οὕτω δὲ ἡ ἀποδιώξις τοῦ φόβου καὶ ἡ βεβαιότης περὶ τῆς νίκης ἐν παντὶ ἀγῶνι ἀφαιρεῖ ἐν σκοτεινὸν νέφος ἐκ τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ ζωὴν μας.

β') Ἡ εὐλογία, ἣν λαμβάνομεν διὰ τῆς παραχωρήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης, εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ἡ εἰρηνικὴ κατάστασις εἶναι τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἁγιασμοῦ, διὸ ἀποτελεῖ τὸ ἐξαιρετικὸν τῶν χαρισμάτων τοῦ Σωτῆρος, ὅστις διὰ τοῦτο ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ σιν αὐτὸ οἱ μαθηταὶ του, πρὸς τοὺς πρώτους τῶν ὁποίων ἔλα-
γεν· «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδω εἰς σᾶς» (Ἰωάνν. ιδ', 27). Καὶ ὁμοῦ πολλοὶ Χρι-
στiani στεροῦνται δυστυχῶς τῆς εἰρήνης ταύτης, διὸ ὁ βίος αὐτῶν εἶναι τό-
σον πλήρης μεριμνῶν, στενοχωριῶν καὶ ταραχῆς, ὅσον καὶ ὁ τῶν ἀπίστων. Ὁ-
λίγον γνωρίζουσι ἐκ τῆς ἀληθείας «εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν» (Ρωμ.
ε'. 1), ἀλλ' ἐλάχιστον ἢ οὐδὲν γινώσκουσιν ἐκ τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ τῆς διαφυ-
λαττοῦσης τὴν καρδίαν (Φιλιππ. δ'. 7) στενάζουσιν ὑπὸ τὸ βάρος μεριμνῶν
καὶ ἀνησυχιῶν οὕτως, ὥστε ὁ πᾶς κόσμος λένει ἐν ἀπορίᾳ τί εἶδος θρησκείας
εἶναι ἣν ἔχουσι, καὶ ὁποῖος ὁ Σωτὴρ, εἰς ὃν ἐλπίζουσιν. Ἀλλ' ἡ ἀνήσυχος
αὕτη καὶ ἐμμέριμος κατάστασις βεβαίως προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οὔτε τὰς ὁ-
δοὺς αὐτῶν παρέδωκάν ποτε εἰς τὸν Κύριον, οὔτε τὰς μερίμνας τῶν ὀριστικῶς
ἔρριψαν εἰς Αὐτόν (Α' Πέτρ. ε' 7) διότι μετὰ πλήρη παραχώρησιν, συνοδευο-
μένην ὑπὸ συνεχοῦς ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν Χριστὸν ἢ πάντα νοῦν ὑπερβαίνουσα
εἰρήνην (Φιλιππ. δ'. 7) τοῦ Θεοῦ ἀναποφεύκτως κατακλύζει τὴν ψυχὴν ὡς
ποταμὸς (Ἠσ. μη', 18). Διὰ τῆς παραχωρήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης ἔνθεν μὲν
ἀπαλλαττόμεθα τῶν μεριμνῶν, ἐτέρωθεν δὲ σαφέστατα διαγιγνώσκωμεν τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τέλος εὐκολος ἀποβίνει ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, ἥτις ἀπο-
τελεῖ τὸ μυστήριον τῆς εἰρήνης.

γ') Ἡ ἐκ τῆς παραχωρήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης νέα χαρὰ.

Πᾶς Χριστιανὸς αἰσθάνεται χαρὰν τινα, τὴν ὁποίαν ὁ ἄπιστος οὐδέποτε
δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἀλλ' ἡ πλήρης ἀφιέρωσις παρέχει ὅλως νέα χαρὰν, τὴν
ὁποίαν ἂν καὶ πάντες οἱ πιστοὶ ὀφείλουσι νὰ αἰσθάνωνται, πολλοὶ ὁμοῦ δ' ἔστυ-
χῶς στεροῦνται αὐτήν. Ἡ ἔλλειψις χαρᾶς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ
μέριστον κώλυμα εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι ἀδύνατον νὰ πείσω-
μεν τοὺς ἀπίστους νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ
πληρώσῃ αὐτοὺς εὐπροσύνην ἐνόσω τὰ παράπονα ἡμῶν μαρτυροῦσιν ὅτι καὶ
ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν ἐχορτάσθημεν ἀκόμη ὑπ' αὐτοῦ διότι τὸ ἐντελὲς ἀρκεῖσθαι
εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι ἐντελὲς παραδίδεσθαι εἰς αὐτόν, ὅποτεν ἡ ψυχὴ κατα-

κλύεται υπό ρευμάτων χαράς ανεκλαλήτου και ένδόξου (Α' Πέτρ. α', 8). Δέν είναι χαρά, άποκλείουσα τó δυνατόν τής λύπης, άλλ' είναι τόσον βαθεία, ώστε ούδεμία λύπη δύναται νά εισδέσση ύπ' αυτήν. Είναι χαρά τοῦ ίδιου Χρ, στοῦ, τοῦ τόσον εὐθύμου και ἅμα ἀθυμοτάτου υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦτο έν ὧσφ μένομεν έν αὐτῷ και ἡ χαρά του μένει έν ἡμῖν και ἡ χαρά ἡμῶν είναι πλήρης (Ιωάνν. 15, 11).

δ.) Ἡ έντελής ἀπίστóσις και ἐμπιστοσύνη παρoυσιάζει εἰς ἡμᾶς τὸν Κύριον Ἰησοῦν υπό ὅλῳ νέαν ἔψιν.

Ἡ εὐλογία αὕτη είναι ἡ λίαν πρακτική και ἡ ἁμεσος εὐλογία και τó πολυτιμότεον ἐπακολούθημα τής παραχωρήσεως. Ὅταν παραδοθῶμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν και ἀρχίσωμεν καθ' ὁλοκληρίαν θαρρoύντες ἐπ' αὐτόν, τόσον δοξάζεται εἰς τὰ ὅμματα τής ψυχῆς ἡμῶν, ώστε πολλοί, ἰδόντες τήν δόξαν ταύτην τοῦ Χριστοῦ έν τῇ ἀφιερώσει των, ἀνέκραξαν· «Ἀπεκτίσαμεν νέον Χριστόν», διότι ἔγεινεν εἰς αὐτοὺς τόσον προσφιλες, ώστε δέν ἠδύναντο ἄλλως πῶς νά ἐκφρασθῶσιν. Ὁ Χριστὸς ὧστις πρὸ τής παραχωρήσεως ἔστατο ἔξω τής παραχωρηθείσης καρδίας, τώρα έν τῇ ἀφιερώσει εἰσέρχεται έντὸς αὐτῆς, διότι ἡ θύρα ἀνοίγει και ὁ Σωτήρ ἐμβαίνει (Ἀπ. γ' 20). Ἄλλ' ἅμα εἰσερχομένου ἀπροσδοκῆτως ἡ δόξα του διαχέεται εἰς τήν ψυχὴν κατὰ τρόπον τέως ἀγνωστον, ἡ δὲ νέα αὕτη ὄψις τοῦ Ἰησοῦ ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τήν πνευματικὴν ἡμῶν πείραν.

1) Διὰ τής νέας ταύτης ὄψεως ἡ πίστις ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον τὰ μέγιστα ἐνισχύεται, διότι βλέπομεν ἤδη ὅτι ὁ Χριστὸς είναι Θεὸς ἀποκαλυπτόμενος υπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὸ πίπτομεν ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ λατρείας και ἀρχίζοντες νά χαίρωμεν ἐπὶ τῇ παντοδυναμίᾳ του πoύομεν περιoριζόντες τὸν Ἁγίον, και καθ' ὅσον πιστεύομεν ὅτι δύναται νά κάμῃ περισσότερα δι' ἡμᾶς περιμένομεν και περισσότερα· τώρα ἀρχίζομεν νά προσδοκῶμεν ἐλευθέρωσιν ἐκ τής ἀμαρτίας, αὖξοιν εἰς χάριν, καρποφορίαν έν ζωῇ και ὑπηρεσίᾳ, πράγματα, τὰ ὁποῖα δέν εἶχομεν τήν τόλμην νά ἐλπίζομεν ὡς ἐφικτὰ ἡμῖν.

2) Διὰ τής νέας ταύτης ὄψεως ἡ ἀγάπη ἡμῶν θαυμασίως αὖξάνει· καθὼς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δοξάζεται ὁ Ἰησοῦς έν τῇ παρακεχωρημένῃ ψυχῇ, οὕτω διὰ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐκχέεται εἰς αὐτήν ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ἥ τις γενομένη ἐπαισθητὴ με νέαν δύναμιν διαφλέγει και τήν ἰδικὴν μας ἀγάπην με νέαν ἔντασιν. Είναι ἀξίωμα έν τῇ πνευματικῇ ζωῇ ὅτι ἡ αὖξησις ἡμῶν έν χάριτι είναι ἀνάλογος πρὸς τήν αὖξησιν ἡμῶν εἰς τήν γνῶσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ· οὕτω δὲ καθ' ὅσον ἡ παραχωρηθεῖσα ψυχὴ διὰ τοῦ πνεύματος λαμβάνει νέαν γνῶσιν περὶ τής πρὸς αὐτήν ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ (Ἐφεσ. γ', 19), κατὰ τοσοῦτον διεγείρεται έν αὐτῇ νέα ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, ἐξ' οὗ ἀκολουθεῖ.

3) Νέα διάθεσις και ὁρεῖσις πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διότι πᾶν ὅ,τι καθιστᾷ τὸν Χριστὸν πολυτιμότερον καθιστᾷ και τήν Γραφήν ἀξιολογωτέραν. Ὁσον τελειότερον βλέπομεν τήν δόξιν τοῦ Χριστοῦ, τόσφ περισσότερον ποθοῦμεν νά γνωρίσωμεν Αὐτόν τελειότερον και διὰ τοῦτο προθυμότερον μελετᾷ-

μεν τὸν λόγον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν. Ὁλίγη ἀγάπη ἢ μικρὰ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν συνεπάγεται μικρὰν ἐκτίμησιν εἰς τὸν λόγον Του. Ὅσον δὲ ταῦτα μεγαλύνει, τόσον καὶ τὸ πρὸς ἀκρόασιν τῆς διὰ τοῦ λόγου φωνῆς του σέβας ὑψηλότερον. Διὰ τοῦτο ματαίως ζητεῖ νὰ ζῇ ζωὴν ἀγίαν ὁ ἀμαλῶς ἐρευνῶν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

4) Τὴν νέαν ταύτην ὄψιν τοῦ Ἰησοῦ ἀκολουθεῖ νέα ἡδονὴ πρὸς προσευχὴν. Ἡ αὐτὴ αἰτία, δι' ἣν τερπόμεθα ἀκούοντες τὸν Θεὸν λαλοῦντα πρὸς ἡμᾶς ἐν τῷ λόγῳ του, θέλει ἐμπνεύσει ἡμῖν τέρψιν εἰς τὸ νὰ ὀμιλῶμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχόμενοι ἢ ἀγία ζωὴ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ζωὴ προσευχῆς, τὴν ὁποίαν τὸ καθιστῶν γλυκεῖαν εἶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐδόξασθη ἐνώπιον ἡμῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχομεν κοινωνίαν μὲ αὐτὸν, ὁποῖαν οὐδέποτε πρότερον εἰχομεν.

5) Ἐκ τῆς νέας ταύτης ὁψεως τοῦ Ἰησοῦ πηγάζει νέα ἀγάπη πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. «Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ἐκ τοῦ Θεοῦ γεννηθήκη, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννησάντα ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεννηθέντα ἐξ αὐτοῦ» (Α' Ἰωάνν. ε', 1). Οὕτως εὐρίσκει ὁ Ἰωάννης τὸ ζήτημα καὶ οὕτως εὐρίσκομεν αὐτὸ καὶ ἡμεῖς. Σφοδρὰ καὶ ἐνθερμος πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀγάπη ἀφύκτως γεννᾷ σφοδρὰν ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα του καὶ

6) Διὰ τῆς νέας ταύτης ὁψεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἡ συνείδησις ἡμῶν περὶ τῆς ἐν ἡμῖν παρουσίας αὐτοῦ μεγάλως δξύνεται καθισταμένη σταιθερωτέρα καὶ βεβαιότερα.

Ἡ τῆς ἀνυποτάκτου καρδίας περὶ Θεοῦ συνείδησις, ἀσθενὴς καὶ διαλείπουσα, ἐν τῇ παρακεχωρημένῃ καρδίᾳ καθίσταται ἰσχυρὰ καὶ τὸ πᾶν ἐξουσιάζει· δι' ἔλειπιν δὲ μονίμου καὶ βαθείας συνειδήσεως τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἢ ζωῇ πολλῶν Χριστιανῶν φαίνεται ἀκατάστατος καὶ πλήρης ἀποτυχῶν, καὶ ἡ πειρὰ των εἶναι ὀλίγη καὶ ἀβαθὴς, ὥς ὀλίγον τι ἐκ τοῦ Θεοῦ περιέχουσα. Οἱ τοιοῦτοι κοπιῶδες καὶ ὀχληρὸν θεωροῦσι τὸ πάντοτε ἐνθυμεῖσθαι τὸν Θεόν, τὸ ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι καὶ τὸ συνεχῶς μένειν ἐν τῷ Χριστῷ· ἐτοιαύτη καταστάσις ἐρχομένου τοῦ πειρασμοῦ νικῶνται, ὅταν ὁμῶς ἐν τῇ πλήρει παραχωρήσει ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καταυγάζῃ τὴν ψυχὴν, ἔχομεν βαθεῖαν καὶ μόνιμον συνείδησιν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἣν συναισθανόμεθα ὡς τὴν ἰδίαν ἡμῶν ὑπαρξιν καὶ τότε ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ὑπάρχον· οὕτω δὲ, βαθύτερα γινομένη ἡ συναισθησις αὕτη, ἀποβαίνει τὸ κέντρον τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ ἡ ψυχὴ δὲ, συνοικειομένη, ἀποκτᾷ τὴν ἑξὶν νὰ ὑποβάλλῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κυρίου· δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ τρόπου ἡ ἀνθρωπίνη καὶ ἡ θεία ζωὴ γίνονται ἐν καὶ ἡ ζωὴ μας ἀγία, περιπατοῦμεν μὲ τὸν Θεὸν μένομεν ἐν τῷ Χριστῷ, ζῶμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, συνεσταυρωθῆμεν καὶ ὅμως ζῶμεν, ἀλλὰ ζῶμεν οὐχὶ πλέον ἡμεῖς, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἡμῖν, καθ' ὃ δὲ τῶρα ζῶμεν ἐν σαρκί, ζῶμεν ἐν τῇ πίστει τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις μᾶς ἢ

γάπησεν καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν» (Γαλ. β', 20).

Τοιαύτη, ἀναγνώστα μου, εἶναι ἡ ἐγία ζωὴ, εἰς ἣν σὲ ὁδηγεῖ ἡ πράξις τῆς παραχωρήσεως καὶ ἡστάσις τῆς ἐμπιστοσύνης, ἥτοι εἶναι ζωὴ νίκης, ἀνέσεως, εἰρήνης καὶ χαρᾶς, ζωὴ, εἰς ἣν ὁ Κύριος Ἰησοῦς δοξάζεται καὶ καθ' ἣν ἐχομεν ἡσυχον καὶ ἀδιάκοπον κοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ. Τέλος αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ, εἰς ἣν σὲ καλεῖ ὁ Θεός.

ΕΠΙΦ. ΠΑΠΙΑΝΙΧΑΝΔ ἱατροῦ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐξω, λέγετε, τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ἢ Ἀγία Γραφή πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη «ἀπὸ τοῦ ὄγκου τῶν διαφορῶν θαυμάτων» διότι τὰ τοῦ Θεοῦ Χριστοῦ εἰσὶν ἐναντία τοῦ Δοκησιθεοῦ καὶ Ψευδοθεοῦ τῶν φυσικῶν νόμων. Εἰς τοιοῦτον ψευδοθεὸν θέλετε καὶ προσπαθεῖτε νὰ πλησιάσετε τοὺς θεοπλάστους λογικοὺς ἀνθρώπους πρὸς δυστυχίαν, δυσκληρίαν καὶ ὀλεθρον αὐτῶν πρόσκαιρόν τε καὶ αἰώνιον!

Πλανᾶσθε κ. Κ. Ἀθάνατε, τρισεγγίστην πλάνην, πλάνην ὑπερκαένειον ὑπερατλαντικὴν, πλάνην ἀπροσέγγιστον, ἀβυσσαλέαν καὶ ἀπλησίαστον, ὃ δὲ πλᾶνος σου εἶναι πνεῦμα πονηρὸν, σκαμβὸν, σκολιδόν, βαυκοπανοῦργον, ἀπιστον, ἀκάθαρτον, σπαρακτικόν, καταχθόνιον, μισόχριστον, μισόθεον, ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνον καὶ φιλοψευδές, τὸ ὅποσον, δυστυχῶς, ἀγνοεῖτε εἶναι ὁ ψευδοθεὸς καὶ δοκησίθεος, ἄρατος καὶ ἀθέατος (—καθ' ὃ πνεῦμα—) Διάβολος ἡ Σατανᾶς, ὁ πλείονα γινώσκων παρ' ὅσα γινώσκουσιν ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἀνθρώποι—καὶ ὅλοι ὁμοῦ οἱ Δημοσιογράφοι, Θεατρικογράφοι, Λογοτέχνηαι Μυθιστοριογράφοι Χιμαιροπλάσται, Χιμαιροθύται, Μυθοποιοί, ἀρλουμπισταὶ καὶ Μυθοπλάσται καὶ Πορνογράφοι, διότι ἔχει ἡλικίαν πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, πανταχοῦ ὡς ἀστραπὴ διερχόμενος! Nail

Τὶ λέγει ὁ Τρισκατάρατος, ὁ Δυσωδικὸς ὁ Τυφωνικὸς καὶ θεοσυγέστατος Διάβολος; λέγει νὰ «καταργηθῶσι τὰ μαθήματα τῶν θυμάτων τοῦ Κυρίου ἡμῶν» νὰ διδάσκηται ἡ Ἀγία Γραφή ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τοῦ ὄγκου τῶν διαφορῶν θαυμάτων—! «νὰ παύσῃ ἡ διδασκαλία τῶν ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ» ὡς ἀντιτιθεμένων εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν διδασκτικῶν βιβλίων νὰ διατυπωθῇ οὕτως ὥστε εἰς τὰ ὅμματα τῆς νεολαϊκᾶς νὰ παρασταθῇ ὁ Χριστιανισμὸς ὡς συνέχεια τῆς θρησκείας τῶν δύο λαῶν—ἀρχαίου δηλ. καὶ νέου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ—ἐξ' ὧν παρέλαβεν τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ συγκρότημα Ἕλλην, δηλ. συνέχεια τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οἱ σημερινοὶ ναοὶ εἶναι συνέχεια τῶν ἀρχαίων θεάτρων!!!

Νὰ καταργηθῶσι τὰ μαθήματα τῶν θαυμάτων τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆ.

ρος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἃ πιστεύοντες οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσι κατ' ἀνάγκην καὶ εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ τοῦ τὸ Σύμπαν νομοθετήσαντος καὶ ἐπὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως κυριαρχούντος, τοὺς ὁποίους νόμους, ἐὰν θέλει, δύναται νὰ τροποποιήσῃ ἢ νὰ ἀντικαταστήτῃ δι' ἄλλων νόμων ἐνεργείας τῆς παντοδυναμίας Αὐτοῦ ὡς προείπομεν.

Ἐὰν λοιπὸν ἐπιτύχῃ ὁ ἀρχισκοτιστής, ὁ ἀρχιπλάνος, ὁ ἀρχιψεύστης, ὁ ἐκ τῆς ἄνω φωτοφορίας κατενεχθεὶς διὰ τὴν ἐπαρσιν εἰς βυθὸν σκότους καὶ ἐρέβους ἀντιχριστος Διάβολος νὰ ἐξαφανίσῃ ἐκ τῆς διδασκαλίας—διὰ τῶν τυφλῶν, μωρῶν, ἀσυνειδήτων καὶ ἀσυναισθήτων ὀργάνων του—τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου τότε ἐξαφανίζει εὐκόλως τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων εἰς Θεὸν Χριστὸν καὶ εὐκόλως κρημνίζει τὸν Χριστιανισμόν. Ἄλλ' ἀδύνατον νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ἀπολύτως ἀδύνατον, ἀδύνατον!!!

«Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσωσι τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀθανάτου Κοσμοσωτηρίου Ἑκκλησίας» Ναί!

Οὕτως ἔχει ἡ ψυχотρόφος καὶ Θεαυγῆς Ἀλήθεια καὶ μὴ πλανώμεθα ὑπὸ πλανομένων ἐξ' ἀγνοίας, ἀσεβείας καὶ ἀπιστίας, ὑπὸ ἀσεβῶν καὶ ἀντιχρίστων ὑποκρινητῶν τῆς θρησκείας! Ἀν δὲν διδασχθῶσι τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τὰ Σχολεῖα, τότε τὸ κήρυγμα μόνον περὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ζωηφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἀποβαίνει μωρότατον, ἀνυπόδεικτον.

Οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Ἀληθῆ Θεὸν Χριστὸν. Λοιπὸν αὐτὸ ἐπιδιώκει ὁ δολιοφράδμων, ὁ ὀψιγενῆς καὶ αὐτογενῆς πονηρότατος Διάβολος καὶ ἐξεγείρει καθ' ἑκάστην πλανωμένους ἀνθρώπους ἐναντίον τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁλοκληρὸς ὁ ὑπέρθεος, ὁ ὑπεργηγίγνος, ὁ ὑπερούσιος καὶ οὐρανόπεμπτος ἀνθρωποσωτήριος Χριστιανισμός.

Ἐννοήσατε τώρα κ. Κ. Ἀθάνατε ὅποιον ἔργον ὀλέθριον καὶ καταστρεπτικὸν ἐργάσασθε μετὰ τοῦ ὑφ' ἡμῶν, ὡς μὴ ὤφειλε προστατευομένου σας Ὁρθολογικοῦ Ἐπιόρκου καὶ Ἀποστάτου ἀπὸ Χριστοῦ καὶ σκοτεινολόγου Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Ἰωακείμ, ὅποιον ἔργον κοινωνιοβόρον, λαοφθόρον καὶ ἔθνοκτόνον, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανέσθε;

Ἐννοήσατε, παρακαλῶ, ὅτι γίνεσθε διαφθορεῖς καὶ δολοφόνους τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἰδίᾳ τοῦ πολυπλάγκτου, βαρυτλήτου, συμφοροπλήκτου καὶ τλήμονος ἔθνους ἡμῶν;

Οἱ πλανώμενοι βέβαια κέρδος ἐλπίζουν καὶ ὠφέλειαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν τῶν πεπλανημένων, προσδοκῶσιν, ἀλλὰ φεῦ! Εἰς τὰ θεοσιυγῆ θεόργιστα καὶ θεήλατα ταῦτα ἔργα τῶν εὐρίσκουσιν τὴν δυσκληρίαν, τὴν κακοδαιμονίαν, τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν θάνατον. Ἄρα καὶ Σεῖς πλανώμενοι καὶ πλανῶντες, διαφθείροντες καὶ δολοφονοῦντες ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς, τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν καταστροφὴν σας ἀσφαλῶς—μετὰ τοῦ προστατευομένου σας—Ἀνάλου Ἀλατος καὶ Ἀποσκόπου μάλλον ἢ Ἐπισκόπου, Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Ἰωακείμ, θὰ εὕρητε παρὰ τῆς Παντοδυνάμου καὶ Παναλκυστάτης Δικαιοσύνης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ πλέον τῶν ἄλλων, διότι ἐν ὀνόματι τῆς δεηθέν Ἐπιστήμης καὶ τῆς Προόδου (sic!) δημοσιεύ-

ετε καὶ διδάσκετε τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν πλάνας λιπαράς, πολυτραχήλους καὶ καχεσπέρους πλάνας φρενώσεις καὶ φρενοφθόρους, πλάνας ἡθοφθόρους καὶ ἡθολογούς, πλάνας νοοκτόνους, σηνειδησιοφθόρους καὶ ψυχολέθρους!!!

Εἰς δὲ σημεῖον ἐφθασεν ἡ ἐπάρατος ἀπιστία καὶ ἀσέβεια, ὁ παραλογισμὸς καὶ ἡ παχυλοτάτη ἄγνοια τῆς ἀπεριτμήτου, ἀπερικοσμήτου καὶ σωτήρας ἀληθείας τὴν ὁποίαν ἀπεκάλυψε διὰ θαυμασίων ἔργων Ἐοὐ ὁ διακρατῶν καὶ διακυβεσσῶν ἀρρήτως δυνάμει καὶ σοφίᾳ πᾶσαν τὴν κτίσιν καὶ πᾶσα πνοήν, Ὑπεράγαθατος, Τρισυπόστατος Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ἅτινα διηγούνται αἱ θεοδώρητοι Ἀγίαι Γραφαί, εἰς δὲ σημεῖον καταπτύστου καὶ ἀχρείου θράσους καὶ παθολογικῆς πωρώσεως καὶ ἀλγεινοτάτης καὶ θακνοκαρδίου καταπτώσεως ἐφθασαν πολλοὶ ὥστε νὰ μὴ αἰσχύωνται ψεύδη ἀναιδέστατα «Οἱ ἀναιδεῖν ἐπιτειμένοι» νὰ γράφωσιν, — «Ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθῃ γλῶτταν» — ἅτινα ἡ συνείδησις τῆς ἀνθρωπότητος καταδικάζει εἰς τὴν λυπηροτάτην καὶ τὰ μάλα θακθυμον καὶ σπαραξικάρδιον κατάστασιν δυστυχίας καὶ ἐθνικῆς κακοδαιμονίας ἐφθάσαμεν, δὲν ὑπολείπεται ἄλλο τι ἢ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ κρείττω τροπήδιὰ θειῶν, τρομερῶν φρικτῶν καὶ φοβερῶν γεγονότων πολέμων νόσων, λιμῶν, λοιμῶν, σμερδαλέων θεομηνιῶν, σεισμῶν, σμερδῶν καταστροφῶν καὶ καταπύτισμῶν, πυρὸς, ἀτεκμάρτων καὶ ἀνεικίστων κακῶν καὶ νόσων, μαχαίρας κ.τ.λ. Ἐξηγουμένθα:

Αἱ συνεχιζόμεναι κακοκαιρίαι, φίλοι ἀναγνώσται, ἔχουσιν ὅλα τὰ δείγματα τῆς θεομηνίας ἐκταθείσης εἰς ὅλεν σχεδὸν τὸ Κράτος. Διότι ἔξεν ἔμειναν Ἐπαρχία ποῦ νὰ μὴ ὑπέστη καταστροφὰς εἰς τὰ προϊόντα ἀπὸ τὴν χάλαζαν, ἢ ἀπὸ τὰς πλημμύρας. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως ἂν ὅλοι μας ἀντελήφθημεν κάποιον μάθημα—ἰδὲ ὡς οἱ παραγωγοὶ «τὸ ὅποσον εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν ὁ πανάγαθος πλὴν καὶ πάνσοφος καὶ ὁ Δίκαιος τιμωρὸς Θεὸς ἐδίδασκε κατὰ τρόπον πολὺ φανερόν» τὸ μάθημα «ἀπὸ ποῦ πρέπει ὁ Χριστιανὸς νὰ ζητῇ καὶ νὰ περιμένη προστασίαν» Μήπως οἱ πρόσφατοι σεισμοὶ τῆς συμφοροπλήκτου Κορίνθου, ὁ Δάγκειος πυρετὸς ἡ σημερινή ἐνσκήψασα πολυμυελίτις τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ ἄλλα θλιβερά καὶ ἀλγεινά, δὲν εἶναι τρόποι πολὺ φανεροὶ τῆς κατ' ἡμῶν δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ; Ναί!

Ὅταν ἡ ἐσοδεία ἐπρομηνύετο μεγάλη καὶ ἡ εὐφορία ἐξαιρετικὴ, ὅλοι οἱ παραγωγοὶ ἔσπευσαν νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τὴν σημερινὴν Πανίσχυρον ἀπροστατευτικὰ μέτρα» διὰ νὰ κρατηθῶσιν εἰς ὑψηλὴν τιμὴν τὰ σιτηρὰ ἐνφ' τὸ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ εὐχαριστήσωσιν τὸν Ἀγαθοδότην Κύριον διὰ τὴν εὐλογίαν ποῦ ἔδωκεν εἰς τὴν καλλιεργημένην γῆν καὶ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς Ἐκείνον—καὶ Μόνον—τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν. Καὶ ἰδοὺ ὁ παντοδύναμος Θεός—διὰ τῆς ὑπ' Αὐτοῦ καὶ μόνον διευθυνομένης ἀφύχου καὶ ἀσυνειδήτου Φύσεως—εἰς τὰς παραμονὰς τῆς συγκομιδῆς ἀχρηστα ἀπέδειξε τὰ «ἀπροστατευτικὰ μέτρα» τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως τοῦ Πανισχύρου Ἐλ. Βενιζέλου, τὰ μὴ παρέχοντα οὐδεμίαν φεῖ! προστασίαν. Ἐὰν ἡ θεομηνία ἐλκύσῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν καὶ παντέφορον θέαν οἰκονομίαν καὶ τὴν ἀπ' Αὐτοῦ ἐξάρτησιν τοὺς πληγέντας βαρυτλήτως

καὶ σοβαρῶς—καὶ τοιοῦτοι ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἴμεθα—ἐντὶ ζημίας, ὠφέλεια παμμεγίστη θὰ προκύψῃ εἰς ἣν ἀποβλέπει ὁ Ἀγαθόδωρος Πατὴρ ἄλλωστε ἐπιτρέπων καὶ παραχωρῶν τὰς πολυειδεῖς καὶ ποικίλας ζημίας καὶ τὰς πολυτρόπους καὶ πολυπλόκους θλίψεις καὶ διαφόρους πειρασμοὺς. Ναί !

Ἄλλ' ἂν καὶ τώρα δὲν θελήσωμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, τόσον τὸ χειρότερον δι' ἡμᾶς. Ἄν δὲν ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀδιάσειστον ἀδιάκριτον καὶ ἀκλόνητον πεποίθησιν, ὅτι ὁ Παντοπόιος καὶ Παγκρατὴς Θεὸς διευθύνει τὴν Φύσιν καὶ πάντας τοὺς νόμους αὐτῆς καὶ πάντα τὰ πιστήρια τῆς Φύσεως, θὰ χρειασθῶσι πιθανῶς καὶ ἄλλα θλιβερώτατα καὶ μάλλον βαρυστένακτα παγχάλαπα καὶ δυσκολοῦπόφερτα μαθήματα. Ἴσως αἱ ἀλήθειαι αὗται ἡχοῦσι παραδόξως καὶ παραδοξολόγως εἰς τὰ ὅτα τῶν Ὁρθολογιστῶν καὶ ἀσεβῶν, καὶ νὰ νομίζωσιν ὅτι οἱ γράφοντες αὐτὰς εἰσὶν ἄνθρωποι καθυστερημένοι, ἀλλ' οὐαί, καὶ τρίς οὐαί, εἰς τὰ ὄντως καθυστερημένα μυαλὰ των, ἂν μὴ θελήσωσιν ν' ἀκούσωσι τὴν ἀλλόθῃτον ἀψευδῆ καὶ ἀδιάψευστον φωνὴν τοῦ Ἰψίστου, καὶ πρὶν ἢ τὸ τέλος αὐτῶν φθάσῃ, διὰ μετανοίας ἀληθοῦς καὶ γνησίας σπεύσωσιν πρὸς τὸν Κύριον τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἐξομολογούμενοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΑΜΥΛ Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὁ Σαμὺλ ἦτο περιώνυμος ὡς στρατιωτικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς εἰς τὸν Καύκασον, κατέβαλλε δὲ τρομερὰν ἀντίστασιν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των Ρώσων. Κατὰ τινα ἐποχὴν τόση ἦτο ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μέτρα ἐνεργητικὰ διὰ νὰ τὴν ἐξελίξῃ. Ἐκμετὲ δὲ μίεν ὁ ἀκήρυξιν διὰ τῆς ὁποίας ἐδήλου ὅτι πᾶς ἔνοχος θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ ἑκατὸν ῥαβδισμοὺς. Ἡ ἰδία του μήτηρ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἣτις ὠδηγήθη εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅταν δὲ τὸ ἔμαθεν ὁ Σαμὺλ, κατεβλήθη ἀπὸ τὴν θλίψιν καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκλείσθη ἐντὸς τῆς σκηνῆς του καταγινόμενου εἰς προσευχὴν καὶ νηστείαν. Ὅταν δὲ τέλος ἐξῆλθε, συνήθροισεν τοὺς ἀνδρας τοὺς καὶ διέταξεν ὅπως ἡ δικαιοσύνη ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς. Ἡ μήτηρ του ἐδὲν θῆ, ἡ δὲ μάστιξ ἔκαμνεν ἡδὴ βαθεὰ σημεῖα ἐπὶ τῆς τρεμουσῆς σαρκὸς τῆς. Εἰτὸν πέμπτον ραβδισμόν, ὁ Σαμὺλ ἔδωκε διαταγὴν νὰ παύσῃ ἡ ἐκτέλεσις, ἡ δὲ μήτηρ του ἀφῆθη ἐλευθέρᾳ. Τότε ὁμοῦς αὐτὸς, ἀπογυμνῶντας τὴν ράχιν του, διέταξε ὅπως τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς, ἥτοι οἱ ἐννεήκοντα πέντε ραβδισμοί, ἐπιβλήθῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Καίτοι ἀτελής ἡ ἱστορία αὕτη, ζωηρῶς ὁμοῦς εἰκονίζει τὴν ἀντικατάστασιν, τὴν ὅποιαν ἔκαμε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς. Ἡ μήτηρ τοῦ Σαμὺλ, παραβᾶτα τὸν νόμον, ἤξιζε νὰ λάβῃ ἑκατὸν ραβδισμοὺς. Ὁ Κυρὸς Ἰησοῦς εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἦτο διὰ τὴν μητέρα του υἱὸς καὶ διοικητὴς ὡς υἱὸς πολὺ θὰ ἐπεθύμει νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν μητέρα του τῆς περιφρονήσεως καὶ τῶν πόνων, ἐνῶ ὡς νομοθέτης

ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς δ-καισύνης. Ἐὰν ὁ Σαμὺλ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν μητέρα του νὰ διαφύγῃ χωρὶς νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην, οἱ ἄνδρες του θὰ εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶνται. Ἀναμφιβόλως θὰ ἐσκέπτοντο ὅτι καίτοι ὁ Σαμὺλ ἦτο υἱὸς φιλόδοτος, ἦτο ὅμως ἀφ' ἐτέρου δικαστῆς ἀδικος καὶ μερολήπτης. Οὗτος ὅμως ὑπερανίκησε τὴν δυσκολίαν, ὑποστάς αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς ἐναννῆκοντα πέντε ραβδισμοὺς, τοὺς ὁποίους ὤφειλ' νὰ ὑποστῇ ἀκόμη ἡ μήτηρ του διὰ τὴν παράβασίν της. Εὐνόητον δὲ ὅτι μετὰ τοῦτο οἱ ἄνδρες τοῦ Σαμὺλ ἐγείναν φρονιμώτεροι καὶ προσεκτικώτεροι.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο πολὺ ἐσθηνῶς ἀληθῶς εἰκονίζει τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν δ' ποίειν ὁ Χριστὸς ἐξετέλεσεν ὑπὲρ ἡμῶν. Πάντες ἡμάρτομεν, πάντες παρέδωκεν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, πάντες δὲ διαβίζομεν πρὸς συνάντησιν ὑπερτάτου δικαστοῦ, εὐτὺνος οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι παρὰ πολὺ καθαροὶ ἢ ὥστε νὰ ἴδωσι τὸ κακόν, καὶ ὅστις εὐδόλως ἀθῶναι τὸν ἔνοχον. Ἡ συνείδησις εἶναι ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς μάτρυν τῆς μελλούσης κρίσεως, ἥτις δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ διακρίσιν προσώπων, ἢ ἀδικίαν τινά. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦτοι ἡ Βίβλος, μὲς τὸ ἀναγγέλλει ἐκ τῶν προτέρων, γνωστοποιῶσα ἡμῖν τίς θὰ δικασθῇ καὶ θ' ἀπολεσθῇ καὶ τίς θὰ σωθῇ.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν μέσον τι νὰ διαφύγῃ τις; Πάντες λοιπὸν εἰ θ-θρωποι, δυνατόν νὰ ἐρωτήσῃ τις, ἐπειδὴ ἡμάρτησαν, εἶναι ἀπολεώ-ες, ἀνευ ἐλπίδος, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς ἅγιος καὶ δίκαιος; Ὁχι, δὲν εἶναι πάντες ἀπολωότες· διότι ὑπάρχει εὐαγγελία ἐν τῷ Χριστῷ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν ἁμαρτίαν, ἀγαπᾷ ὅμως τὸν ἁμαρτωλὸν μὲ ἀγάπην ἀπειρον. Ἐπιθυμία Του εἶναι πάντες οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθῶσι. (Α' Τιμ. 6' 4.) Πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ σ-γχωρήσῃ τοὺς παρὰβλάτας τοῦ νόμου του;

Τὸ θαυμάσιον μέσον τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐφείρε διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἁμαρτωλόν, ἐνῷ συνάμα κατεδίκασε τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸ ὅποιον ἱκανοποιεῖ ταυτοχρόνως τὴν προσβληθεῖσαν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀνέκφραστον ἀγάπην Του, εἶναι ὁ ἑ σ τ α υ ρ ω μ έ ν ο ς Χ ρ ι σ τ ὸ ς. Τὸ μίσος τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας ἐξεδηλώθη ἐ καὶ κατὰ τρέπον ὑπέρλαμπρον καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἀγάπη Του ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔδειξε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ᾔναι Θεὸς δίκαιος καὶ Θεὸς Σωτὴρ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀίτιγμα· Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ σώματί Του ἐκένον σι διὰ παντός τὸ φλέγον ζή-ημα τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὸς δὲν ἀνέ-αθενά ὑποστῇ τοὺς ἐναννῆκοντα πέντε ραβδισμοὺς τῆς θείας δικαιοσύνης, τῶν ὁποίων ἄξιοι εἴμεθα ἡμεῖς ἕκασ τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἀφίων εἰς ἡμᾶς νὰ ὑποστῶμεν τοὺς πρῶτους πέν-ε, ἀλλ' ἀνέλαβεν εἰς-έχρος Του πᾶσαν τὴν κατατί-ην, δυνάμει οὕτω νὰ εἴπῃ «Τ ε τ έ λ ε σ τ α ι». Δὲν ἔγινε μερικὴ ἀπελευθέρωσις, ἀλλὰ ΤΕΛΕΙΑ! Πόσον πολυτίμος πραγματικότητα!

Ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἦτο δι' ἡμᾶς μυστή-ον. Ἡδὴ ὅμως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς «ἐτραυματίσθη διὰ τὰς παραβάσεις ΗΜΩΝ καὶ ἐταλαιπωρήθη διὰ τὰς ἀνομίας ΗΜΩΝ· ἡ τιμωρία, ἥτις ἔφερε τὴν εἰρήνην ἡμῶν ἦτο ἐπ' αὐτόν, καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς» ἰ ά θ η μ ε ν. (Ἦσ νγ' 5). Ἡ ἀντι-

κατάστασις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀετῆκε ἐλεύθερον τὸν δρόμον εἰς ὅλας τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ. Πράγματι σωτηρία ΔΩΡΕΑΝ, ΑΜΕΣΟΣ καὶ ΑΙΩΝΙΑ διακηρύσσεται πρὸς πάντας. Διακηρύσσεται πρὸς σέ. «Δὲν ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Πᾶς τις δύναται νὰ σωθῇ πιστεύων ἀπλῶς εἰς Αὐτόν. Κατὰ τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁμιλίαν αὐτοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπεν: "Ἐστω γνωστὸν εἰς ἑσᾶς, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου κηρύσσεται πρὸς ἑσᾶς ΑΦΕΣΙΣ ΑΜΑΡΤΙΩΝ, διὰ τούτου πᾶς ὁ πιστεύων δικαιούται (Πραξ. ιγ' 38—39).

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἱκανοποιήθη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ προσμένει νὰ σὲ σώσῃ ἐκ τῆς αἰωνίου ἀβύσσου, διατὶ δὲν πιστεύεις τώρα εἰς Αὐτόν, διὰ νὰ λάβῃς αἰώνιον ζωὴν; «Ὅστις πιστεύει εἰς Αὐτόν δὲν κρίνεται, ὅστις ὅμως δὲν πιστεύει, εἶναι ἤδη κεκριμένος» διότι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. (Ἰωάν. γ' 8).

A. M.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Χριστὸς τέκνον ἄπλου ξυλουργοῦ !!!

Ἀναγκαζόμεθα νὰ κάμωμεν παρέκθεσιν ἐκ τοῦ θέματος, διότι ἐὰν κατὰ [τὸν P. Μπράιτ] τὴν ἀνάμειξιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ «ὡς τέκνον ἑνὸς ἄπλου ξυλουργοῦ» ἀποτελεῖ ἓνα ἐκ τῶν παραδειγμάτων, δι' ὧν θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ ψυχικοὶ "χαρακτήρες τοῦ ἀτόμου δὲν κληρονομοῦνται ἐκ τῶν γονέων, δι' ἡμᾶς ὁμοῦς ἀποτελεῖ αὐτόχρημα δεικνὴν ὕβριν καὶ προσβολὴν κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς εἶναι περιττὰ αἱ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀποδείξεις σου κ. Δόκτωρ! Μᾶς εἶναι ἄχρηστος ἡ ἠθικὴ σου καὶ τὸ ὅλον ἔργον σου ὅσον καὶ ἂν ἀπὸ μιᾶς ὀψεως φαίνεται ὑποστηρίζον τὴν ἀλήθειαν ὅτι πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει ζωὴ καὶ ὑποσχάκτον τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας, ἐν τούτοις καθίσταται εὐτελεὶς καὶ ἄνευ ἀξίας, ὅταν προσάπτη διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τὴν μομφήν, ὅτι ὑπῆρξεν πραγματικὸν τέκνον τοῦ ξυλουργοῦ Ἰωσήφ.

Οὐδέποτε ἀνεγόμενον τοιαύτην ἀσέβειαν ἀπὸ τὸν Δόκτωρα Μπράιτ, ὅστις ἂν μὴ τίποτε ἄλλο, ὁμοῦς συλλαμβάνεται τελείως ἀμελέτητος τῆς Γραφικῆς ἀποκαλύψεως πρὸ τῆς ὁποίας θὰ κατέπιπτον αἱ τόσον συγκεχυμέναι καὶ ἀβασάνιστοι ἀντιλήψεις του περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς προελεύσεως τοῦ Ἰησοῦ.

Νομίζομεν, ὅτι ἓνα καὶ μόνον ἐπιχείρημα εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν περὶ καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ θεωρίαν τοῦ P. Μπράιτ καὶ εἰς αὐτὸ θὰ ἀρκεσθῶμεν.

Ὁ Ἰησοῦς ἀναγνωρίζεται ὑπὸ πάντων σοφῶν ἢ ἀσφῶν ὡς Μέγας Διδάσκαλος, ὡς ὁ μέγιστος ἐξ αὐτῶν. Ὡς κήρυξ τῆς ἀληθείας, ὡς αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια. Ὁγκος ἀρετῆς, ἠθικῆς,

ἀγάπης, αὐτοθυσίας. Ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, πρὸ τῶν μαρμαριγῶν τοῦ ὁποίου ὡχρίᾳ πᾶσα ἄλλη διδασκαλία. Ἀνάστημα ἐνώπιον τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἀντιμετρηθῇ οὐδὲν ὕψος φιλοσοφικόν.

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, τὴν ζῶσαν ἐνοάρκωσιν τῆς ἀληθείας νὰ προέλθῃ ψεῦδος;

Περιμνομεν νὰ ἀκούσωμεν τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ' εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι παρ' οὐδενὸς χεῖλους θὰ ψελισθῇ τὸ «ἔχι». Διότι τὸ «ἔχι» θὰ εἶναι ἀστήρικτον, ἀνεμώτιστον, μοχλοθρόν, ἀσυνειδητόν, ἀνίκανον μὲ τὸ μικρὸν νέφος τοῦ νὰ σκιασῇ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀληθείας!

Ἄς στραφῶμεν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἄς διασχίσωμεν τὰ παραπετάσματα τῆς ἱστορίας καὶ ἄς φθάσωμεν εἰς τὸν τόπον ὅπου σκευωρεῖται τὸ ἐγκλημα τῆς προδοσίας καὶ συλλήψεως τοῦ ἀγαθοῦ Ἰησοῦ. Ἐνῷ ὁ Ἰούδας λαβὼν τὸ τάγμα καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ φαρισαίων ὑπηρέτας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ ξανῶν καὶ λαμπάδων καὶ μαχαίρων ξύλων, καὶ ὀπλων ὡς ἐπὶ ληστὴν, ὁ Ἰησοῦς ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε: «Πάτερ, ἦλθεν ἡ ὥρα δοξάσαι τὸν Υἱόν σου, διὰ νὰ σὲ δοξάσῃ καὶ ὁ Υἱὸς σου» καθὼς ἐδωκας εἰς αὐτόν ἐξουσίαν πάσης σαρκός, διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον εἰς πάντας ὅσους ἐδωκας εἰς αὐτόν,

«Αὕτη εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, τὸ νὰ γνωρίζωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν, καὶ τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεις Ἰησοῦν Χριστόν (Ἰωάν. ιζ' 1-3).

Δὲν ἐπικαλούμεθα τὴν πληθὺν τῶν γραφικῶν μαρτυριῶν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι υἱὸς τοῦ ξυλουργοῦ Ἰωσήφ.

Ἀφίνομεν αὐτὸν τὸν διάβολον νὰ διαψεύσῃ τὸν κ. Δόκτορα. Ὁ Διάβολος πειράζων τὸν Ἰησοῦν μεθ' οὗ ἴστατο εἰς τὸ πετρύγιον τοῦ ἱεροῦ λέγει πρὸς αὐτόν: «Ἐάν ἦσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ρίψον σεαυτὸν κάτω» (Ματθ. δ' 6).

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸ πέραν, εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, ὑπήντησαν αὐτὸν δύο δαιμονιζόμενοι, ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν μνημείων, ἄγριοι καθ' ὕπερβολὴν, ὥστε οὐδαὶς ἠδύνατο νὰ περάσῃ διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης. Καὶ ἰδοὺ ἐκραξαν, λέγοντες: «Τί εἶναι μετὰ ἡμῶν καὶ σοῦ, Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Θεοῦ;» (Ματθ. η' 28-29).

Περιοριζόμεθα μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, διότι δὲν εἶναι τοῦ παρόντος θέματος ἡ ἐπέκτασις ἐκτενεστέρον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκ Θεοῦ ἀμέσου προελεύσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διότι ἡ προσκόμισις ὅλων τῶν ἀποδείξεων πρέπει ν' ἀποτελέσῃ ἰδιαίτερον ἐντεκείμενον μελέτης.

Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀλήθεια, δὲν δύναται νὰ εἶναι καὶ τὸ ψεῦδος, διότι ἂν ψευδῶς διακήρυτταν ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ἀλήθεια.

Ψευδῶς πεπληροφορημένος λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὁ κ. πολωνύμμος ψυχολόγος κ. Ρ. Μπράιτ, ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὅσα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς—καίτοι ὢν μόνον ἄνθρωπος—τὰ εἶπεν διὰ νὰ δώσῃ θεῖον κῦρος εἰς αὐτὰ, ἀνήκει εἰς τοὺς Ἰησοῦίτας, καθ' οὓς ὁ σκοπὸς ἠγγίξε τὰ μέσα. Ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις συγχωρεῖ ἕνα ψεῦδος ὅταν πρόκειται δι' αὐτοῦ νὰ κερδιθῇ κῆτι τι, ἐνώπιον ὅμως τοῦ Θεοῦ τὸ ψεῦδος εἶναι κολάσιμον ἔστω καὶ ἂν δι' αὐτοῦ ἐπετεύχθῃ ἡ σωτηρία 1000 ἀνθρώπων ἢ ὅλου τοῦ κόσμου, συνεπῶς τοιαύτης παραθέσεως δὲν ἦτο ἱκανὸς ὁ Θεὸς Ἰησοῦς Χριστός.

Υπάρχει Πέραν τοῦ Τάφου Ζωή.

Ὁ Ρ. Μπράιτ, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιστήμης ἀναφωνεῖ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε δὲν ἀποθνήσκει. Ἀσχετῶς ἂν μετ' αὐτοῦ διαφωνοῦμεν εἰς πολλὰ σημεῖα τῶν ἀποδείξεων καὶ πειστηρίων περὶ τῆς ἀληθείας ὅτι ἡ ζωὴ πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ τάφος εἶναι μία ἀπλὴ θύρα, ἐντούτοις εἰς τὰ πλεῖστα τῶν προσκομιζομένων ὑπ' αὐτοῦ τεκμηρίων εἴμεθα ἀπολύτως σύμφωνοι, χαίρομεν δὲ διότι καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἤρχισεν ἔστω καὶ ἄργα νὰ φαίνεται εἰς τὰ μυστήρια τῶν Γραφικῶν ἀποκαλύψεων περὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς.

Καὶ ἤδη πυχαὶ τὰς ὁποίας ἀπέκρυπτεν τὸ σκότος τοῦ ἀγνώστου διαλευκαίνονται ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸν προβολέα.

Θὰ εἴχομεν ὁμῶς νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ αἰώνων ἦτο ἀποκεκαλυμμένον ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ ἄγνωστον διὰ τὴν Ἐπιστήμην, ἐκ τῶν δευτέρων ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ἀληθές, χωρὶς δυστυχῶς νὰ ἀποδίδεται ὁ οφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὴν Γραφικὴν προτεραιότητα.

Κατωτέρω θὰ παραθέσωμεν ἀποδείξεις καθ' ἃς, ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἦτο ἐν τοῖς σπαργάνοις, ἐν τῇ Ἱερᾷ Βίβλῳ ἐγράφησαν ἀλήθειαι αἵτινες κατόπιν τῆς διαρρέουσας πολλῶν αἰώνων περιεβλήθησαν δι' ἐπιστημονικοῦ κύρους.

Τὶ ἀποδεικνύει τοῦτο; Εἶναι εὐνόητον ὅτι ἡ Βίβλος δὲν εἶναι δημιούργημα τυχαρπύτου συγγραφέως ἢ εὐφαντάστου φιλοσόφου, εὗτε ἀποκνήμα μελετῶν καὶ σπουδῆς, ἀλλὰ εἰκὼν τελειότητος προδίδουσα τὸν χρωστῆρα τοῦ Θεοῦ Καλλιτέχνη.

Ὅπισθεν τῆς Γραφῆς ἀνευρίσκεται ὁ Θεὸς, ὡς ὁ κινήσας τὰς γραφίδας τῶν περικλιωμένων συγγραφέων τοῦ Βιβλίου αὐτοῦ τῶν Βιβλίων.

Θὰ θελήσωμεν ὅπως στηρίξωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς ἐπὶ δύο ἀδιαείστων δράκων. Τὸν πρῶτον ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Γραφή προηγήθη τῆς ἐπιστήμης κατὰ χιλιετηρίδας ὁλοκλήρους καὶ τὸν δεύτερον ἡ ἀλήθεια ὅτι ἡ Γραφή εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Ἱησοῦς Θεός. Ἀλλὰ τοσούτη εἶναι ἡ δύναμις τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν ὥστε καὶ ἡ μία μὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ μᾶς πείσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Αἱ Σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξου καὶ Ἀγγλικανικῆς

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἦτο πάντοτε τῶν μεγάλων γραμμῶν, ἦτο καὶ εἶναι Ἐκκλησία τοῦ πνεύματος, τῆς ζωῆς, τῆς εὐρύτητος, τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀγάπης. Διὰ τοῦτο ἡ χαρὰ αὐτῆς νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τὴν μεγάλην Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν εἶνε μεγάλη. Τὶ δὲν ἔκαμε πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ; Πρὸς τοιαύτην δόξαν αὖξαι ὁλονέν κα' ἡ συνεργασία αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁφείλομεν οἱ πάντες νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ θεὸν ἡμῶν τάλαντον, οὐχὶ δὲ νὰ κρύψωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν γῆν. Ὅταν ἐπικοινωνῶμεν μετὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ἐρχόμεθα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸ καλύτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας, διότι οὕτω γινόμεθα μυσταγωγοὶ τῆς μεγάλης τοῦ Κυρίου ἐντολῆς, ἵνα ἔν_ὧμεν.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀλήθεια καὶ ζωὴ, ἡ δὲ ζωὴ εἶναι δημιουργική. Οἱ ἐκπρόσωποι

τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἴμεθα μόνον θεματοφύλακος, ἀλλὰ καὶ μυσταγωγοί. Μὲ φόβον Θεοῦ, ὡς θεματοφύλακες, διατηροῦμεν ὅ,τι ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ὡς παρακαταθήκη, ἀλλὰ καὶ μεταλαμπαδεύομεν τὴν ζωὴν, τὴν ὀρθόδοξον, μὲ τὴν ἰδίαν ἡμῶν φραγίδα καὶ μὲ τὴν ἀγνὴν προσπάθειαν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ δοθὲν ἡμῖν τάλαντον. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν κατὰ δημιουργικόν. Ἀλλοίμονόν, ἐὰν ἐνομίζομεν ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν νὰ ἐπιτελέσωμεν τίποτε, διότι τάχα ὅλα ἔχουσι γίνῃ, ὅλα ἔχουσι συντελεσθῇ. Ὅσα ἔχουσι γίνῃ εἶναι μεγάλα καὶ ἁγία, καὶ ὅσα γίνονται εἶναι καλὰ καὶ ὅσια, ἀλλὰ τίς οἶδε τί ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν ἡ Αὐριον, τί ἔχει νὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον, πόσαι σκέψεις νὰ ἐπιφοιτήσωσιν εἰς τοὺς ἄνθρώπους ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πόσαι ἀποφάσεις νὰ ληφθῶσι, πόσα ἔργα νὰ γίνωσιν; Ἐκεῖνα τὰ ὅποια θὰ γίνωσιν εἰς τὸ μέλλον ἴσως νὰ εἶναι ἀνώτερα ἐκείνων ὅσα ἔχουσι γίνῃ. Ποῦτος δύναται νὰ θέσῃ ὅρια καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι ἕως ἐδῶ σταματοῦμεν; Ἡ Πίστις ἔχει μεγάλους ὀρίζοντας, ἡ Ἀγάπη δὲν ἔχει ὅρια. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε καὶ ὅτι ὅλα εἶναι ἀποκρυσταλλωμένα, τότε τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἐλευσις ἡμῶν εἰς τὸν κόσμον θὰ ἦτο περιττή. Πλὴν ἡμεῖς, ἐπεὶ δὴ ὁ Θεὸς ἐργάζεται, καὶ [ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ἰοῦ αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα ἐφ' ὅσον εἶναι ἡμέρα.

* *

Εἰς τὰς συναντήσεις ἡμῶν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Γιβραλτάρ, ἐξόχου Προσωπικότητος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἀνταλλάσσοντες σκέψεις ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀληθειῶν, ἐνομίζομεν ὅτι ἐκηρύττομεν ὁμοῦ τὸν Χριστόν, καὶ ἡσθάνομεθα τὴν μεγάλην χαρὰν τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, ὅταν εἶδε τόν ὁριζόμενον κηρυττόμενον τὸν Χριστόν. «Χριστὸς καταγγέλλεται» (Πρὸς Φιλιππησους α' 18) ἀναφωνεῖ.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὰς προσπάθειάς του, τὰς ἁγίας, πρὸς στενωτέραν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξου καὶ Ἀγγλικανικῆς ἤδη ἀπὸ ὑκατετίας ἰδρύσαν τὴν Μητρόπολιν Θυατείρων μὲ τὴν ὁρὰν τὸ Λονδίνον καὶ ἀναθέσαν εἰς ταύτην τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτοῦ παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐκλέξαν λίαν κατάλληλον πρὸς τοῦτο Πρόσωπον. ἐπετέλεσεν ἐξίσαιον βῆμα προόδου εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ὁ Ἅγιος Θυατείρων εἶναι ὁ χρυσοῦς κρίκος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀργυρὰ γέφυρα μετὰ αὐτῶν. Ἡ δὲ Α. Θειοτάτη Παναγιότης μὲ μίαν εὐτυχὴ λέξιν τῆς ἀνύψωσε τὰς σχέσεις ἐκ φιλικῶν εἰς ἀδελφικάς, τοῦθ' ὅπερ ἔρχονται νὰ καθαγιασῶσι καὶ νὰ ἐνισχύσωσι ὅλα τὰ εὐτυχῇ γεγονότα.

* *

Ἐλπίζομεν τὰ πάντα διὰ μέσου τοῦ χρόνου νὰ εὐδοθῶσι. Καὶ θὰ εὐδοθῶσιν. Ἐλπίζομεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐνωθῶμεν, διότι τὸ εἶπεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὡσαύτως ὅτι τὸ Ἔργον τοῦτο εἶναι δύσκολον, διότι ὁ Χριστὸς δι' αὐτὸ προσηυχῆθη ὑπὲρ τῶν Μαθητῶν Του «ὶνα ὦν ἓν». Παρακάλεσε τὸν Πατέρα Του νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ. Ἀς παρακαλέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Οὐράνιον Πατέρα νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ.

Φανάριον

† Ο ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ ΤΗΝ 2αν ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1930

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Κατὰ τὸ ἀνὰ τὴν Νότιον Εὐρώπην ταξιδιόν μου ἐτι ἄπαξ μετὰ βραδείας εὐχαριστήσεως εὐρίσκομαι ἐν τῇ Μητροπόλει τοῦ Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρὸ πολλοῦ ἠλπίζον ὅτι θὰ κομίσω αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα τόσοι ἐκ μέρους μου ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τὸ διάγγελμα τοῦ αὐτῶς εὐ παρέστη, τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν εὐχῶν ἐπὶ τῇ κλήσει Αὐτῆς εἰς τὸν σεβάσμιον Θρόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πέπεισμαι ὅτι θὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ διαβεβαιώσω Ὑμᾶς περὶ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ Σεβασμοῦ μεθ' ὧν αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας ἀποβλέπουσι τόσοι πρὸς τὸ μέγα καὶ σεβάσμιον ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἔκκατέχει ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης, ὅσον καὶ πρὸς Αὐτὴν προσωπικῶς.

Ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν ἐν Ὑμῖν, τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, τὸν κάτοχον τοῦ Θρόνου ἐκείνου, ὅστις ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατεῖχε, ἀπὸ ἐποψίν ἀξιωματος κα' καθηκόντων, αὐθεντίαν σχεδὸν ἴσην πρὸς τὴν τοῦ Θρόνου τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς Ρώμης, καὶ ὅστις εἶναι σεβαστὸς καὶ ἀγαπᾶται ἀκόμη ὡς ὑπέρτατος Θρόνος ἀπασῶν τῶν ἁγίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, πρὸς ἃς συνδέουσιν ἡμᾶς δεσμοὶ διαρκῶς πολλαπλασιαζόμενοι διὰ τῆς ἐσωτερικῆς φιλίας καὶ συμπαιδείας.

Χαιρετῶμεν Ὑμᾶς ἐπίσης ὡς προσωπικὸν ὁπαδὸν καὶ τιμημένον ἐργάτην, διακινεούμενον ὑπὸ τῶν καλυτέρων διαθέσεων, τοῦ ἱεροῦ ἔργου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Κομίζω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα κατὰ τὸ ἀξιωματικόν τοῦτο ἔτος, τόσοι γόνιμον εἰς γεγονότα, τὸν ἐγκάρδιον καὶ εἰλικρινῆ χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Πριμάτου ἡμῶν, τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ Ὑμῶν, ὅπως στοργικῶς ἀποκαλεῖτε Αὐτόν.

Ἐχομεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρόσφατον τὴν ἐνθάρρυνσιν, ἣν ἐδέχθημεν ἐκ τῆς ἐγκαρδίου καὶ ὠφελίμου ἐν Λάμπει Συνεντεύξεως μετὰ τῆς διακεκριμένης Ἀντιπροσωπείας τῶν Ἀγίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ὧν ἡ παρουσία ἐν τῇ Συνελεύσει σύμπαντος τοῦ Ἐπισκοπάτου τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τῇ συγχληθείσῃ ἐν Λάμπει τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, ὠφείλετο εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος. Πέπεισμεθα ὅτι αἱ προσεχεῖς Συμβουλεῖς τῆς ἡδὴ καταρτιζομένης ἐπὶ τῆς διδασκαλίας Ἐπιτροπῆς, διὰ τῆς συνεργασίας τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος μετὰ τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, θὰ δυνηθῶσι, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ, νὰ παρακολουθήσων ἐπιτυχῶς τὸ Ἔργον τῆς Ἐνώσεως ὑπὲρ ἧς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδεήθη.

Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ διὰ τὰς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένας προόδους καὶ διὰ τὸν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ τούτου ἔργου ζήλον τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος. Δεόμεθα Αὐτοῦ, ὅπως τῇ δυνάμει τοῦ Ἀγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, αἱ δύο ἡμῶν ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, ὡς εὐρησθήθῃ νὰ καλέσῃ αὐτὰς ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης, δυνηθῶσιν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι νὰ

συνδεθῶσι διὰ στενωτέρων δεσμῶν. Καὶ εὐχόμεθα μετὰ τῆς αὐτῆς θερμῆς ὅπως ὁ Θεὸς παρέχῃ τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι πλεῖστα ἔτη υἱείας, ἵνα ἐν σοφίᾳ καὶ ἀγάπῃ ἐκαστάσθε ἱκανὸς νὰ εὐρύνετε τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐνώσεως πόρους ἡμῶν καὶ νὰ ἀξιωθῇτε οὕτω τῆς εὐλογίᾳς ἐκείνης, ἣν ὁ Κύριος ὑποσχέθη τοῖς εἰρηνοποιοῖς.

Ἡ ΖΥΜΗ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ

Εἰς τὸ η'. κεφ. τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐδόξ' 10 — 21 ἀναγινώσκουμεν τὴν εὐλογημένην διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου περὶ ἄρτου καὶ ζύμης.

Ὁ Ἰησοῦς σπληνγχιζόμενος τον λαὸν εὐλογεῖ ἐπὶ ἄρτους καὶ ὀλίγα ὀψαράκια καὶ τρέφει δι' αὐτῶν 4.000 ἀνθρώπους. **Μάρκου η'. 1—9**

Οἱ Φαρισαῖοι, ὁράδωξοι θεολόγοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παρακολουθοῦντες κατὰ δῆμα τὸν νέον Ραββῖνον, κήμνουσιν ἐρωτήσεις πρὸς Αὐτόν **πειράζοντες**, καθόσον ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ὁ Ναζωραῖος οὗτος εἶνε τὸ ὀλιγώτερον ἕνας λαοπλάνος ἐπικίνδυνος. Ὁ Ἰησοῦς θλίβεται, ἀναστενάζει, ἀναγκαζόμενος ὡς ἐκ τῆς πωρώσεως τῶν τοιούτων θεολόγων **«νὰ ἀφήσῃ»** αὐτοὺς εἰς τὴν βυθὸν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐγωπαθείας πορευόμενος εἰς ἄλλο μέρος, καίτοι ἤλθε διὰ πάντας τὸς ἀνθρώπους.

Οἱ μαθηταὶ **ἐληθεμόνησαν νὰ λάβωσιν ἄρτους...καὶ διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους λέγοντες, ὅτι ἄρτους δὲν ἔχομεν**. Ὁ Ἰησοῦς παρακολουθῶν τὰ συμβαίνοντα λέγει πρὸς αὐτοὺς. «Τὶ διαλογίζεσθε ὅτι δὲν ἔχετε ἄρτους; ὁλέπετε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ ἀπὸ τῆς ζύμης τοῦ Ἡρώδου».

Οἱ μαθηταὶ μὴ ἔχοντες ἀκόμη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εὐρίσκοντο μὲ τὸν Χριστὸν λόγῳ τῆς ἀγνῆς τῶν προθέσεως, ἀλλὰ μαζὺ τῶν ἔφερον ὅλον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ ὅλας τὰς ἀδυναμίας του λόγῳ τῆς ὀλιγοπειρίας, καὶ «διελογίζοντο ὅτι δὲν ἔχουν ἄρτους», ἐνῶ μαζὺ τῶν ἦτο Ἐκεῖνος ὅστις ἐχόρτασε μὲ 5 ἄρτους 5000 ἀνδρῶν χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων, καὶ μὲ 7 ἄρτους 4000 πεινῶντας, δικαίως λοιπὸν ὁ Κύριος λέγει εἰς τοὺς Μαθητάς του ὅτι **«δὲν νοοῦν, οὐδὲ καταλαμβάνουν, ὅτι ἔχοντες ὀφθαλμοὺς δὲν βλέπουν καὶ ἔχοντες ὦτα δὲν ἀκούουν, δὲν εὐθυμοῦνται, καὶ ἔτι ἀκόμη ἔχουν πεπωρωμένην τὴν καρδίαν (Μαρκ. η' 14—21)»**

Οἱ Μαθηταὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ στάδιον τῆς κατηχήσεως παρὰ τῷ σχολείῳ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὁ γλυκὺς Διδάσκαλος προφυλάσσει τὰς καρδίας καὶ τὰς διανοίας τῶν Μαθητῶν Του ὑπὸ τὴν ὑποκριτικὴν σοφιστείαν τῶν Φαρισαίων ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ἐγωϊστικῆς διδασκῆς τοῦ Ἡρώδου, παρομοιάζει δὲ τὴν διδασκαλίαν πρὸς ζύμην (ζυμᾶρι), ἡ ὁποία ἐπιδρᾷ ἐπὶ ὅλου τοῦ φυράματος (ἀλεύρου), οὕτως ὥστε, ἐποία ἡ ζύμη τοιοῦτον καὶ τὸ φύραμα.

Οἱ σχολὴ τῶν Φαρισαίων **«ἦτο ὑπόκρισις»**, ἦτο διδασκαλία ἣτις εἶχε διπλὴν τὴν μορφήν, ἐκείνην ἡ ὁποία ἦτο ἀληθὴς καὶ δὲν παρουσιάζετο ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐδίδασκον, τὴν διεστραμμένην. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἤλθε διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ κεκρυμμένα, δηλαδὴ ἐν προκειμένῳ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ κάμῃ κοινωνοὺς τοὺς **«φίλους του»**, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ὅπως οἱ φίλοι του τὸν ἀκούσωσι καὶ ὅπως τὸν ἐλέπωσι, ὅχι ὅπως τοὺς Σαδδουκαίους καὶ Φαρισαίους, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν **«μὴ πεπωρωμένην»** καὶ

μέ ὀφθαλμούς καί ὠτα ὄχι σαρκικά, ἀλλὰ πνευματικά. Δέν δυνάμεθα ν' ἀκούωμεν δύο διδασκάλους περὶ τῆς πνευματικῆς μας τύχης, εὐρισκόμεθα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν Ἐκείνου τοῦ ὁποίου καὶ βραχίονες θέλουσι κρίνει τοὺς λαοὺς... ἐνώπιον τοῦ ὁποίου οἱ οὐρανοὶ θέλουσι διαλυθῆ ὡς καπνὸς καὶ ἡ γῆ θέλει παλαιωθῆ ὡς ἱμάτιον καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ θέλουσιν ἀποθάνει ἐξ Ἰσοῦ» **Ἡσαΐας νά' 5—6.**

Ὁ Αὐτὸς λέγει πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους του. «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα καὶ μετὰ ταῦτα μὴ δυναμένων περισσώτερον τι νὰ πράξωσι, θέλω δὲ σᾶς δεῖξει ποῖον νὰ φοβηθῆτε» φοβηθῆτε ἐκεῖνον ὅστις ἀπὸ τοῦ ἀποκτείνει, ἔχει ἐξουσίαν νὰ ρίψῃ εἰς τὴν γέενναν· ναί, σᾶς λέγω, τοῦτο φοβηθῆτε... ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν εἶναι πασαι ἡριθμημέναι» **Λοκ. ιβ' 4—7.**

Πᾶς ἄνθρωπος ὅταν γνωρίσῃ διὰ τῆς πίστεως τὸν Χριστὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναγνωρίζει ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν προφήτην καὶ θέλει νὰ κάμῃ αὐτὸν βασιλεῖα ἵνα ἐκασφαλίσῃ παρ' αὐτοῦ τὰ ὕλικά ἀγαθὰ τοῦ παρόντος αἰῶνος **Ἰω. στ'. 14—15** ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀναχωρεῖ εἰς τὸ ὅρος μόνος, **(αὐτόθι)** καὶ ἐλέγχει τοὺς τοιοῦτους μαθητὰς του λέγων «...μὲ ζητεῖτε οὐχὶ διότι εἶδετε ὁσμάτα, ἀλλὰ διότι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων καὶ ἐχορτάσθητε, Ἐργάζεσθε μὴ διὰ τὴν τροφήν τὴν φθειρομένην ἀλλὰ διὰ τὴν τροφήν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, τὴν ὅποιαν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει ἑᾶς δώσει» **Ἰω. στ' 26-27.**

Ὡστε ὅπως ὑπάρχει ζύμη καλὴ καὶ ἄλευρον καλὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν καλὸς ἄρτος χρησίμος διὰ τὴν ζωὴν τοῦ σώματος, τοιουτοτρόπως ὑπάρχει καὶ ζύμη καλὴ, ἡ ζύμη τῶν ιδεῶν καὶ τῆς καθόλου διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ἥ ὅποια ἐκανεποιεῖ καὶ τρέφει πλήρως τὴν ψυχὴν μας καὶ πᾶς ὅστις ἀσπάζεται ἰδέας καὶ διδασκαλίας ἀνθρώπων δὲν μένει ἐκανεποιημένος καὶ ἡθικῶς πάσχει ὡν πλήρης ἐλαττωμάτων καὶ κακῶν.

Ἀφανερὰ εἶνε τὰ ἔργα τοῦ σαρκικοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὅποια εἶναι μοιχεῖα, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσελγεία, εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἐχθραὶ, ἐριθες, ζηλοτυπία, θυμὸς, μάχη, διχοστασίαι, αἰρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, μεταμειώσεις κατὰ τὰς ἀπόκρεω, καὶ τὰ ὅμοια τούτων» **Γαλατ. ε' 19—21.** Ἰδοὺ οἱ μαθηταὶ τῶν σημερινῶν Φαρισαίων, Σάδδουκαίων καὶ Ἑρωδιανῶν, «ἔχοντες μὸρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρημένοι» **Β'. Τιμ. γ'. κ'.** τοὺς τοιοῦτους ἐντέλλεται ὁ Κύριος νὰ «φεύγωμεν» **(αὐτόθι).**

Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶναι ἐγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» **Γαλάτ. ε' 22.** Ἰδοὺ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ πλήρεις εὐτυχίας, καθ' ὅσον πλήρως ἐκανεποιεῖται ἡ καρδία των, καθ' ὅσον οὐδεμία τῶν ἄνω ιδιοτήτων ἀναφέρεται εἰς τὴν γνώσιν, ἀλλ' ἅπασαι εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν νέαν ζωὴν τῆς καρδίας τοῦ ἀναγεννημένου διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μαθητοῦ τοῦ Ἰησοῦ. «Ὅσοι εἶνε τοῦ Χριστοῦ, ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα ὁμοῦ μετὰ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς» **Αὐτόθι.** Ἡ λέξις «ἐσταύρωσαν» ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπερ «ἐπραγματοποίησε» ἐν τῷ σταυρῷ. «Καὶ εἴθε πλήρεις ἐν αὐτῷ...ἀπεκδυθέντες τὸ σῶμα τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκὸς...καὶ ἐσᾶς ὄντας νεκροὺς εἰς τὰ ἁμαρτήματα...συνεζωοποίησε. συγχωρήσας εἰς ἐσᾶς πάντα τὰ πταίσματα, ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον...καὶ ἀφῆρεον αὐτὸ ἐκ τοῦ μέσου, προσηλώσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Κολοσ. β' 10—14.

Εἰς τὸν Χριστὸν λοιπὸν τὸν νέον Κύριον μας, ὅστις μᾶς ἐξηγόρασε διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ὡς παραδώσωμεν τὴν καρδίαν μας ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει διὰ μὲν τοῦ αἵματος Του-

νὰ καθαρίσῃ αὐτήν, διὰ δὲ τὴν διδασκαλίαν Του νὰ ἀγιάσῃ αὐτήν, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν νέαν ζώμην νὰ μᾶς δώσῃ τὴν νέαν ζωὴν τὴν πλὴρην χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, τὴν νέαν ζωὴν τὴν ἀποκτωμένην διὰ τῆς καλῆς ζώμης τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ εὐφροσύνη ἐγκτείνεται εἰς τὸ νὰ καταναλίσκωμεν ταύτην πρὸς ὠφέλειαν ἐχθρῶν καὶ φίλων, τὴν ὁμοιάζουσαν τὴν λαμπράδα ἣτις καταναλίσκεται φωτίζουσατὰ περίξ ἀντικείμενα διὰ τῆς θυσίας τῆς ὑπάρξεώς της! Ὅποιος εὐγενὴς καὶ ὑψηλὸς ἀγὼν ἡ τοιαύτη ζωὴ! Ὡς ὅσον ὁμοιάζει μὲ τὴν θυσίαν τῆς μάνας διὰ τὰ τέκνα της! Τὸ μυστήριον τὸ κεκρυμμένον εἰς τὴν τοιαύτην διὰ θυσίας πραγματοποιήσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀναγεννημένου πιστοῦ εἶναι ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη, τῆς ὁποίας πηγὴ ἄνευτος εἶναι ὁ Γαλγοθᾶς καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ τὸ χυθὲν ἐπ' αὐτοῦ ὑπὲρ ἐχθρῶν!

Εἰς τὸν Χριστὸν λοιπὸν τὸν σωτῆρα ἡμῶν καὶ Διδάσκαλον ἃς παραδώσωμεν ἑαυτοὺς καὶ δὴ τὴν καρδίαν μας ἵνα διὰ τῆς ζώμης του ἀναδημιουργήσῃ ἡμᾶς, διότι «πᾶς ὅστις πί-
νει (διδάσκειται ἰδέας ἀνθρωπίνους) ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου (τῆς γῆς) θέλει διψῆσαι πάλιν (δὲν θὰ ἰκανοποιηθῇ), ὅστις ὅμως πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος τὸ ὅποτον (ἐγὼ) θέλω δώσει εἰς αὐτὸν, (τὴν διδασκαλίαν μου), δὲν θέλει διψῆσαι εἰς τὸν αἰῶνα (θὰ ἰκανοποιηθῇ ἀπολύτως)· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τὸ ὅποτον θέλω δώσει εἰς αὐτὸν, θέλει γείνῃ ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζοντος εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ἰω. 8. 13—14. «Εγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὅστις ἔρχεται πρὸς ἐμὲ, δὲν θέλει πεινᾶσαι καὶ ὅστις πιστεύει εἰς ἐμὲ δὲν θέλει διψῆσαι πώποτε» Ἰω. στ' 35. «Ὅστις πιστεύει εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ὕδατος ζώντος θέλουσι ρεῦσαι ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. (Τούτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, τὸ ὅποτον ἔμβλλον νὰ λαμβάνωσιν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν» Ἰω. 7. 38—39.

Καὶ τώρα ἀγαπητοί, ἃς ἀπieroσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ δεχόμενοι τὴν νέαν ζώμην τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ, διότι εἶναι ὁ Μόνος ὅστις δύναται νὰ μᾶς ἐποικοδομήσῃ καὶ νὰ μᾶς δώσῃ κληρονομίαν μετὰ πάντων τῶν ἁγισμένων. Ἀμήν· Πράξ. κ'. 32.

Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης «ὁ Εὐαγγελισμὸς»

Χ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΡΤΙ

Πόθεν ἐπήγασε—Ἡ σχέσις της μὲ τὰς Ἰνδικὰς διδασκαλίας καὶ τὰς θεωρίας τῶν Εὐρωπαίων φιλοσόφων.—Κράμα Βουδδισμού καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς φιλοσοφίας—Ἡ σχέσις μὲ τὸν Χριστιανισμόν

Τίς ἡ ἱστορικὴ σχέσις, ἡρωτήσαμεν, τοῦ Κρισμαμούρτι πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ θεοσοφικὰς ἐταιρείας;

—Αὐτὴ, εἶπεν ὁ κ. Ἀνδρουτσός εἶνε ἤδη γνωστὴ, πολλαχῶς ἐκτεθεῖσα ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ τύπῳ. Ἡ τῷ 1875 ὑπὸ τῆς ἀγγλιζούσης Ρωσίδος Ἑλένης Μπλαβάτσκη καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ συνταγματάρχου Ὀλκοτ ἰδρυθεῖσα διεθνὴς θεοσοφικὴ ἐ-

ταιρία, ἡ ἀπὸ τοῦ 1900 ἔχουσα τὴν ἑδραν αὐτῆς ἐν ταῖς Ἰνδίαις, διευθύνεται ἤδη ὑπὲρ τῆς Ἀννης Μρέζαντ, τῆς τῷ 1844 γεννηθείσης, περιλαμβάνουσα ἤδη ἀρκετὰς χιλιάδας μελῶν. Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ μέλη αὐτῆς ἠριθμοῦντο εἰς 23000. Πρὸ τινων ἐτῶν προσέλαβεν αὐτὴ τὸν Κρισναμουρτι, νέον Ἰνδὸν ἄγοντα ἤδη τὸ 32ον ἔτος, ὃν προσέκρηξεν αὐτὴ ὡς νέον Βουδδαν. Οὗτος προέσταται ἤδη τοῦ καθ' τὴν ἑλλην γῆν διαδεδομένου τάγματος τῶν ἀστέρων, εἰ καὶ ἐσχάτως, ὡς λέγεται, παρητήθη. Διαμένων δὲ ἐν τῷ Ὀρμεν τῆς Ὀλλανδίας ποιεῖται διαλέξεις, εἰς ὧν τὴν ἀκρόασιν συρρέουσι χιλιάδες ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ διαφόρων ἑωματείων. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς πλείσταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις. Τελευταίως δὲ ἐξεδόθησαν γερμανιστὶ τὰ πρόσφατα κηρύγματα αὐτοῦ, ὑπὲρ τὸν τίτλον «Βασιλεῖον εὐδαιμονίας».

—Καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ ἐν τοῖς κηρύγμασι τούτοις διδασκαλία τοῦ Κρισναμουρτι;

—Ἡ διδασκαλία τοῦ Κρισναμουρτι, ὡς ἐκτίθεται ἐν τῷ τομίδι τούτῳ τῶν [δικλῆ ξίων, εἶναι ἀπλουστάτη, συνισταμένη ἐξ ἡθικῶν κατὰ τὸ πλεῖστον διδαγμάτων, ὧν ὑπόκειται βάσις στοιχειώδης τις μεταφυσικὴ καὶ γνωσιολογικὴ θεωρία. Ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἡ γνωστὴ παγθαίεστις τοῦ κόσμου ἐκδοχὴ, καθ' ἣν ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα «ἡ πρώτη πηγὴ τοῦ εἶναι» καὶ «φορεὺς πάσης ἀξίας» οὗτινος τὴν αἴγλην ἀπαστράπτει πᾶν ὃν ἀπᾶν δὲ τὸ ἄγε- νες μαραινεται καὶ ἀποθνήσκει». Ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς ἄμμεσον θέαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐν τῷ παντὶ εἶναι ἡ εἰς αὐτὸ μυστικὴ κατάδυσις. Τοιοῦτο γεγονός καταδύσεως εἰς τὸ θεῖον διηγείται ὁ Κρισναμουρτι ἐν συνέθῃ εἰς αὐτὸν κατὰ τινὰ περίπατον. «Ἐγὼ, λέγει, περιπάτων παρῆσθ' εἰς ἐμὲ ὁ αἰώνιος μου σύντροφος. Προσκορευόμενον αὐτοῦ ἐπὶ τι διάστημα καὶ εἶτα ἐκ- θέσθην ὑπὸ τι δένδρον ἀναλογιζόμενος αὐτὸν μόνον. Ἀναστὰς, εἶδον αὐτὸν καθήμενον πρό- ἐμοῦ καὶ τὴν φύσιν τιμῶσαν αὐτόν. Τὰ δένδρα, καὶ καλάμαι, ὁ πνέων ἄνεμος προσηύχοντο εἰς αὐτόν. Θεώμενος οὕτω αὐτόν καὶ συλλέγων ἐν ἐκστάσει δύναμιν, ἀντελήφθην ὅτι εἶμαι, ὡς αὐτὸς, μηδεμιᾶς διακρίσεως ὑπαρχούσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. Δὲν ἠδυνάμην νὰ χω- ρισθῶ πλέον ἀπὸ τοῦ αἰωνίου, ἀπαπνέων τὸν αὐτόν μετ' αὐτοῦ ἔρχα, ἐνόησα ὅτι διέμενα ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς εὐδαιμονίας, καὶ ἔζων ἐν ταῖς σκιαῖς τοῦ κήπου αὐτοῦ καὶ ἔπαιζον. Πάντα τὰ ἐν ἐμοὶ ἦσαν μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ».

Διὰ τῆς τοιαύτης θεωρίας τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν Κρισναμουρτι ὑπεριστάμενος πάντων τῶν δογμάτων, διδασκαλιῶν, θυσιαστηρίων καὶ συμβόλων, θεᾶται τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς καὶ ἐξαίρεται ὑπὲρ τὰ ταπεινὰ καὶ χαμαιζήλα τοῦ κόσμου. Οὕτως ἡ θέα τῆς ἀλη- θείας καὶ ἡ μυστικὴ εἰς τὸ θεῖον κατάδυσις ἄγει εἰς τὴν ἀληθῆ ἡθικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν. Ἐν τῇ ἐνώσει μετὰ τοῦ Θεοῦ δοκιμάζων τις κατ' ἀρχὰς ἐσωτερικὴν ταραχὴν καὶ ἀνατροπὴν καὶ χαῖδῃ τινὰ ψυχολογικὴν κατάστασιν, λησμονεῖ βαθμυδὸν ἑαυτὸν γεόμε- νος τῶν καρπῶν τῆς ἀληθοῦς ἐν τῷ Θεῷ εὐδαιμονίας. Οὕτως ἔχει συντόμως κατὰ τὸ προ- μνημονευθὲν ἐγχειρίδιον τῶν διαλέξεων αὐτοῦ ἡ θεσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Κρισναμουρτι.

—Καὶ πῶς χαρακτηρίζετε, κύριε καθηγητᾶ, καὶ κρίνετε καθόλου τὰ παν- θεϊστικά καὶ μυστικοπαθῆ ταῦτα δόγματα.

—Ὡς βλέπετε τὰ διδάγματα τοῦ Κρισναμουρτι εἶναι κρᾶμα τῶν Βουδδιστικῶν δογμάτων καὶ εὐρωπαϊκῶν τινων φιλοσοφημάτων, ἅτινα ἐπορίσθη ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς νεωτέρας φιλοσοφί- ας. Πανθεϊστικά μὲν εἶναι τὰ διδάγματα περὶ σύμπαντος ὡς ἐκφράσεως καὶ ἀπορροίας τοῦ ἐνός Θεοῦ τοῦ φορέως πάσης τελειότητος. τὰ δὲ περὶ θεᾶς καὶ καταδύσεως ἐν τῷ Θεῷ ἄ-

ποφθίγματα αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὰ γνωστὰ διδάγματα περὶ ἀμέσου θεωρίας τοῦ Θεοῦ, ἐπιτυχανομένης διὰ τοῦ συναισθήματος καὶ τῆς φαντασίας, τοῦ ἀνθρώπου περιερχομένου εἰς αἰζημένιν πάλαι μὲν οἱ Νεοπυθαγόρειοι καὶ οἱ Νεοπλατωνοὶ, ἐν δὲ τῷ μεσαιῶνι οἱ περὶ τὸν Ἑκαρτ, τὸν Μπερνάρ ντε Κλαιρβώ, τὸν Ἰορδέκο Βροῦνο καὶ Καμπανέλλα διάφοροι μυστικοπαθεῖς καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ὁ Σέλλιγκ καὶ ἐν τινὶ μέτρῳ ὁ Σπινόζας καὶ Σοπινάουερ.

Εἶπεν οὖν τὰ δόγματα αὐτοῦ ὁ Κρισναμουρτι ἀναμινύει μετ' εὐρωπαϊκῶν διδασμάτων. Τῷ ὄντι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἰνδικὴν ἀντιλήψιν περὶ παθητικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Κρισναμουρτι ποιεῖται λόγον περὶ ἐσωτερικῆς ἐνεργείας ἐκάστου, ἣν ἐξαιρεῖ πολλαχοῦ ἀναφέρων καὶ χωρὶν τι τοῦ Ζαρκατούστρα, τοῦ Νίτσε, ἐν ᾧ ὁ λόγος περὶ ἐσωτερικοῦ χάους καὶ δίνης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἣτις προηγεῖται τῆς ἐν αὐτῷ ἀκυροφίας χορεύοντος ἀστέρου. Ὁ Νίτσε εἶνε ὁ μόνος φιλόσοφος τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Κρισναμουρτι. ἐν τῷ ἐγγχειρίδι αὐτοῦ τούτῳ. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κρισναμουρτι φαίνεται ἀποδεχόμενος τὴν περὶ ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλίαν τοῦ Καντίου, πρὸς ἣν πειράται νὰ συμβιδίῃ τὴν Ἰνδικὴν διδασκαλίαν περὶ «Κάρμα», τὴν ἐξάρτησιν δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας ἐξ ὧν ἔπραξεν αὕτη προὔρξασα. «Ὅφειλετε γράφει, νὰ ἀπαλλαγῇτε τῆς «Κάρμα».... ἔχετε δύναμιν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. Δι' ἐσωτερικῆς θέας καὶ αὐτοδοκιμασίας δύνασθε νὰ καταστήτε κύριοι τῆς «Κάρμα». Ταῦτα ἐνθυμίζουσιν ἡμᾶς τὴν τοῦ Καντίου περὶ ἐλευθερίας διδασκαλίαν καθ' ἣν αὐτὴ συνίσταται ἀρνητικῶς μὲν εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ἀμεταβλήτου παράγοντος τοῦ παρελθόντος, θετικῶς δὲ εἰς τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν φωνήν, ἥτοι εἰς τὴν κατηγορικὴν προστακτικὴν τῆς συνειδήσεως.

Κατὰ ταῦτα πρὸς ἐπὶ κρισιν τῶν πανθεϊστικῶν τούτων καὶ πλήρων μυστικοπαθείας διδασμάτων τοῦ Κρισναμουρτι, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ὅτι γενικῶς παρατηρεῖται κατὰ τοῦ πανθεϊσμοῦ καὶ τῆς μυστικοπαθείας ὑπὸ τῶν κριτικῶν πύλων τὸ ὅποσον ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καθημερινῆς ἐφημερίδος.

Τόσον μόνον παρατηροῦμεν ἐντεῦθα. Ὅτι ὁ Κρισναμουρτι ἀποδεχόμενος τὸ σύμπαν ὡς ἐκδήλωσιν τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξηγεῖ οὐδαμῶς πόθεν προέρχεται τὸ ἐν τῷ κόσμῳ ἀγενὲς καὶ ποτεπὲν εἰσχιεῖον. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει παρὰ τὰς πέντε αἰσθήσεις εἰδικὴν αἰσθητήριον ἐντικειμενικῆς ἀντιλήψεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐξόρκσις ἀναπτύσσει μὲν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ βαθεῖ συναισθήματα, δευκολύνει δὲ ὁράματα τῶν ἀοράτων καὶ προκαλεῖ ὄνειρα καὶ ἰσάλαματα τερπνά, ἀλλὰ γινώσιν, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπιβλητὴν καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ γενικῶς ἰσχύουσιν δὲν κατορθοῦν νὰ παράσχῃ. Ὅδὲ, δι' ἧς τι, θὰ βεβαιωθῇ μὲν αὐτὸς περὶ ὧν φαντάζεται, θὰ πείσῃ δὲ καὶ ἄλλους δὲν ὑπάρχει ἄλλη εἰμὴ ἢ ἐπίπονος τῆς νοήσεως ἀτραπὸς.

— Ἐχει, κύριε καθηγητά, σχέσιν μὲ τὸν Χριστιανισμόν;

Ἡ σχέσις τῆς θεοσοφίας πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, εἶναι ἐπ' ὀφθαλμοῖς. Βεβαίως ἡ

θεοσοφία ἐπιμένει ὅτι εἶνε σύμφωνος κατὰ βάθος πρὸς τὸν ἀληθῆ Χριστιανισμόν, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ οὐσίαν ἐννοούμενον, ὡς καὶ ἐν γένει πρὸς πᾶσαν ἀλλήν θρησκείαν οὕτως ἐκλαμβάνομένην. Ἰδίως δὲ ὁ κύριος σκοπὸς πάσης θεοσοφικῆς ἐταιρείας περὶ συναδελφώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἀνευ διακρίσεως φυλῶν, θρησκειῶν, τάξεων καὶ χρωμάτων ὁ ἀπαιτούμενος ὅπως γίνῃ τις δεκτὸς ἐν τῇ ἐταιρείᾳ, καὶ τὸ ἡθικὸν κήρυγμα τοῦ Κριναμοῦρτι τὸ ἐνθυμίζον τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν», ἔχει τί τὸ δελεαστικόν. Ἀλλ' ἡ καθόλου σχέσις τῆς θεοσοφίας πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ὅσον καὶ ἂν ἀποκρύπτεται, εἶναι ἐχθρική. Ὅλγαι λέξεις ἀρκοῦσιν εἰς ἀπόδειξιν τούτου. Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Χριστιανισμόν, εἶνε ἐ λ ε ὕ θ ε ρ ο ν δημιουργημα τοῦ Θεοῦ, ὅχι δὲ μ ε ρ ο ς ὁ μ ο ο ὕ σ ι ο ν αὐ το ὦ ταυτιζόμενος πρὸς αὐτὸν καὶ ἀποθεούμενος κατὰ τὰς πλάνας τῶν ὀπτασιαστικῶν. Ὁμοίως δὲ ἡ ἀ π ο λ ὕ τ ρ ω σ ι ς κατὰ μὲν τὴν θεοσοφίαν εἶνε ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀνευ τῆς θείας συνδρομῆς τελούμενον. Ἐξ ἐναντίας κατὰ τὸν Χριστιανισμόν συνεργεῖ μὲν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν ἑαυτοῦ, ἀλλ' αὕτη εἶναι κυρίως ἔργον τοῦ Χριστοῦ, ἐξυλεοῦντος τὰς ἁμαρτίας καὶ διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀναγεννῶντος ἐσωτερικῶς τὰς καρδίας αὐτῶν. Περὶ πλέον κατὰ τὴν Χριστιανικὴν ἐκπαιδευτικὴν ἡ ἀ μ ε σ σ ο θέα τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ μετὰ θάνατον, ὅταν παρέλθῃ ἡ φθαρτὴ αὕτη τῶν πραγμάτων σκηνή. Ἄ ρ τ ι, λέγει ὁ Παῦλος, βλέπομεν δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τ ὁ τ ε δὲ (ἐν τῇ μετὰ θάνατον ζωῇ) πρόσωπον πρὸς πρόσωπον».

«Πρωῖα» Ἀθηνῶν

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΛΓΕΙ Η ΨΥΧΗ ΠΑΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ἀπὸ τὴν πληροφάναν τῶν δεινῶν τῶν ἀδελφῶν Δωδεκανησιῶν ὑπὸ τὸν ἰταλικὸν ζυγὸν, ὡς ἐκδέτεται ταῦτα ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ «Ἐλευθέρου Ἀνθρώπου» καὶ δὴ ἀπὸ ὅσα γράφει σχετικῶς μὲ τὴν πολιτείαν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου Ἀποστόλου, ὅστις ἀντὶ ἀργυρίου συνεργάζεται μετὰ τῶν Ἰταλῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σατανικοῦ σχεδίου των. «Ὅστις μισεῖται δι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ ποίμνιον τοῦ. . . . Ἡ πενία τῶν κατοίκων οὐδεμίαν συγκίνησιν προξενεῖ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἱεράρχας τῶν Δωδεκανήσων, γράφει ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ «Ἐλευθέρου Ἀνθρώπου». Ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ἐνῶ γνωρίζει τὴν πενίαν καὶ δυστυχίαν τοῦ Κλήρου, ἐν τούτοις δὲν διατάζει νὰ χειροτονῇ ἱερεῖς καὶ νὰ θέτῃ διπλά εἰς τὸν πενόμενον ἱερέα ἄλλους. Καὶ οὕτω ἐμμέσως συντελεῖ εἰς τὴν ἐξουθένωσιν τῶν κληρικῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, Χ ρ η μ α τ ι ζ ὁ μ ε ν ο ς ἄ γ ρ ῖ ω ς. [Ἄνθρωποι χιλιάδες λιπέττας ἕως πέντε παίρνει διὰ νὰ χειροτονήσῃ ἱερέα. Κλείνει δὲ τίς ἐκκλησίαις τῶν χωρίων ποῦ δὲν εἶνε εἰς ἐξέσιν, λόγῳ τῆς πενίας τοῦ κόσμου, νὰ τοῦ καταβάλουν τὴν ἐπιχωρήγησιν καὶ τὴν εἰσπράττει διὰ καραμπινιέρων. Εἰς 750 χιλιάδας λιπέττας καὶ πλέον ἀνέρχονται αἱ καταθέσεις τοῦ εἰς τὴν τράπεζαν Ἀλχαδέρ καὶ di Roman».

ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΑΓΛΗΝΟΤΕΡΑΝ ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ προξενεῖ ἡ διὰ τῶν ζωηροτέρων

ρων χρωμάτων ἀπόδειξις πόσον ὁ Ὁρθόδοξος κληρὸς τῆς Δωδεκανήσου ὑστερεῖ τοῦ Καθολικοῦ εἰς μόρφωσιν καὶ δράσιν. «Οἱ ἡγέται τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, οἱ Μητροπ. Ρόδου, Ἀπόστολος καὶ Καρπάθου—Κάσου Γερμανὸς, ἔχουν τεθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἰταλικῆς Διοικήσεως. Ὁ κατώτερος ὀρθόδοξος κληρὸς πένεται ἐν Δωδεκανήσῳ. Καὶ οἱ πόροι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν Διοικητὴν Λαγκο. Ἐνῶ ὁ καθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος Δωδεκανήσου εἶνε ἐκτάτου μορφώσεως. Ἐχει συμπαραστακτὰς καὶ συνεργάτας ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἱερεῖς, μοναχοὺς καὶ καλογήρους, οἱ ὅποιοι ἀσκοῦν τὴν προπαγάνδαν εἴτε ὡς ἱερεῖς εἴτε ὡς διδάσκαλοι, εἴτε ὡς διδασκάλισσαι καλογραῖαι. Οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς εἶνε λίαν μορφωμένοι. Ἐχουν δεκαπενθήμερον ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς. Φαντασθῆτε πρὸς τ. γμὴν ὡς γυναῖκες τῆς δύο ἐκκλησίας, τὴν Καθολικὴν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον (ἐπιλέγει ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ «Ἐλευθέρου Ἀνθρώπου»), ἐναντι τῶν βλεμμάτων τοῦ λαοῦ τῆς Δωδεκανήσου. Ἡ μὲν μία ρακένδυτος, ἐξευτελισμένη. Ἡ δὲ ἄλλη πλουσίως ἐνδεδυμένη, ὑπερήφανη».

*
*
*

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ: Ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ 40,000,000 ὑπάρχει 46,456 ἱερεῖς, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ 36 ἑκατομ. 17, 048, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ 6 ἑκατομ. 9 χιλ. ἱερεῖς Ἥτοι ἡ Ἑλλὰς κατέχει τὴν πρώτην θέσιν!!

Εἰς τὴν Ρουμανίαν ἐπὶ 12,905,000 ὀρθοδόξων ὑπάρχουν 17 Μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπαί, εἰς τὴν Σερβίαν ἐπὶ 6,000,000 ὀρθοδόξων 27 Μητρ. π. καὶ ἐπίσκοποι, εἰς τὴν Βουλγασίαν ἐπὶ 4,500,000 ἀρθ. 11 καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ 6 ἑκατομ. 77!!

*
*
*

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ἀπεθασίσθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀφορμώσις τῆς Κρήτης μετὰ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Οὕτως ἐκλείπει ἓνα ἄτοπον ὅχι μικρὸν.

*
*
*

ΜΕΤΑΧΑΡΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ἤκουσεν ὅλος ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμὸς ὅτι ἀπεφασίσθη ὁριστικῶς ἡ σύγκλησις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ 1932.

Π Ο Ι Κ Ι Α

ΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ—Ὁ ἀριθμὸς τῶν Καθολικῶν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας ἀνέρχεται εἰς 20. 078. 200. Ὑπάρχουν 12. 413 ἐνεργαῖαι καθολικῶν, 16325 χειροτονημένοι ἱερεῖς, 5753 ἐκκλησιαὶ Καθολ. ἱεραποστολῶν, 135 θεολογικαὶ σχολαί, 624 καθολικὰ νοσοκομεῖα ἐνθα 100.000 ἄτομα νοσηλεύονται καθ' ἑκάστην ἡμέραν, 329 ἄσυλα ὀρφανῶν αἵτινα περιθάλπτουν 51. 523 ὀρφανά, 7225 σχολεῖα μετὰ 2, 248 574 μαθητὰς. Κατὰ τὸ ἔτος 1929, 38, 232 ἄτομα ὑψάσθησαν τὴν καθολικὴν θρησκείαν. Οἱ καθολικοὶ ἐργάζονται ἐκατ' δραστηρίως, λέγεται δὲ ὅτι ἡ κοινωνικὴ τῶν ἐργασία εἶναι ἀνωτέρα τῆς τῶν διαμαρτυρομένων.

*
*
*

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΕΝΟΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΕΝ ΚΙΝΑ Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔ-

τος ἐν τῇ νοσοκομείῳ William Porter ἐν Κίνα ἐνοσηλεύθησαν 9669 ἀσθενεῖς. Ἐγένοντο 1151 ἐγχειρήσεις. Ἐσπούδασαν 25 νοσοκόμοι καὶ ἐξητάσθησαν περὶ τοὺς 2785 ἀσθενεῖς.

Μετὰ πολλὴν συντοπίαν ἀναφέρεται τὸ ἔργον τὸ ὅποτον ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἡ πείνα καὶ ἡ θλίψις ἐξηκολούθησαν νὰ μαστιζοῦν τὴν χώραν καὶ ὁ Δρ Francis ἐν Shantung ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως διανεμὼν περὶ τὰ 300. 000 δολλάρια.

Ἡ τροφή καὶ τὰ φάρμακα ἔσωσαν τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. Τὸ ἥμισυ τῶν κατοίκων μιᾶς πολιτείας ἀπέθαιον καὶ μετηνάστευσαν. Οὐδέποτε θὰ ληθμονήσωμεν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων μεταβιπόντων μακρὰν πρὸς ἀναζητήσιν τροφῆς. Τὰς οἰκίας των ἐπώλησαν ἀντὶ 3 ἢ καὶ 5 δολλαρίων. Ἰδίως τὰ παιδιὰ ἐγκατέλειψαν τοὺς γονεῖς των πρὸς ἀναζητήσιν τροφῆς. Οἱ γονεῖς των τὰ ἡγέπων, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ τὰ τρίψωσι. Ἡ κατάστασις τῶν εἶναι καλλιτέρας, ἀλλ' ὑπάρχουν ἐπαρχίαι ὅπου ἡ κατάστασις εἶνε χειρότερα. Ὁ Δρ Emma ἐκακοποιήθη ὑπὸ τῶν ληστῶν. Ὁ Δρ. Francis δις συνελήφθη ἐνῷ μετέβαινε νὰ βοηθήσῃ τοὺς πεινασμένους. Δὲν εἶνε δὲ τοῦτο παράδοξον διότι εἶχε διακύσει 14. 000 περίπου μίλια. Μίαν ἡμέραν τὸν συνέλαβον λησταί. Ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν εἶπεν εἰς τὸν Δρ Francis, «Σὲ γνωρίζω. Ἦμην εἰς τὸ νοσοκομεῖόν σας πέρυσιν. Ἐκτιμῶμεν τὸ ἔργον σας. Δὲν ἀγαπῶ τὸ ἔργον μου, ἀναγκάζομαι ὅμως νὰ τὸ κάμω διότι ἡ οἰκογένειά μου ὑποφέρει ἐκ πείνης. Σὺς οὐδὲν θὰ χάσῃτε.»

•••

ΜΙΑ ΠΛΑΣΤΗ ΔΙΚΗ—Εἰς τὴν Βοστώνην ἐγένετο μία δίκη πλαστή. Κατηγορήθησαν οἱ σημερινοὶ γονεῖς διότι παραμελοῦν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων των. Ὁ ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐν Βοστώνῃ αἰδ. Harry Hill ἦτο ὁ δημόσιος κατήγορος, διὰ τῶν μαρτύρων δὲ τοὺς ὁποίους ἔφερεν, ἀπέδειξεν τὴν ἀδιαφορίαν τῶν μητέρων καὶ τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα των. Μάρτυρες ἦσαν ὁ ἀρχηγὸς τῶν προσκόπων, ὁ διευθυντὴς τοῦ Κυριακοῦ σχολείου καὶ οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ. Ἡ διαδικασία ἔφερε εἰς φῶς ὅτι ἡ ἠθικὴ τῶν παιδιῶν ἐγκατελείφθη, ἐνῷ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες ἦσαν ἀπασχολημένοι εἰς τὸ νὰ ἀγοράσουν ραδιόφωνα καὶ αὐτοκίνητα.

«Ὁ σημερινὸς πατὴρ» καὶ ἡ «σημερινὴ μήτηρ» εὐρέθησαν ἐνοχοὶ «ἀπλῆς παραμελήσεως» καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ δοκιμασίαν μέχρις ὅτου ἡλικιωθοῦν τὰ παιδιὰν.

Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ ἴδια κατηγορία πρέπει νὰ ἀποδοθῇ καὶ κατὰ τῶν ἰδικῶν μας γονέων, οἱ ὅποιοι παρημέλησαν τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων των;

•••

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.—Ἐσχάτως εἰς τὴν νέαν Ὑόρκην ἰδικά

σθησαν τρία παιδιά διότι έκλεψαν ένα αυτοκίνητον. Ὁ δικαστής ἀνακάλυψεν ὅτι κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία παιδιά δὲν μετέβαινε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κανένα δὲν εἶχε λάβει θρησκευτικὴν μόρφωσιν ἐκ μέρους τῶν γονέων του. Ὁ δικαστής ἀναγινώσκων τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου εἶπεν. «Οὐδεὶς νέος ἢ γέρον δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ τῆς θρησκείας, καὶ ὅσον σεῖς παιδιά μεγαλώνετε τόσοι περισσότερον θὰ τὸ ἐννοήσητε». Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι ζοῦν ἄνευ θρησκείας. Πόσον διδακτικοὶ εἶναι οἱ λόγοι τοῦ δικαστοῦ.

ΜΙΑ ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΜΗΤΕΡΑ.—Τέσσαρα ἐκ τῶν πέντε τέκνων της, ὠδήγησεν εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον διὰ τῶν προσευχῶν της, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου Τσάμπερλιν. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ υἱὸς της Ἰάκωβος ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἰνδίας, ὡς ἱεραπόστολος, ἡ μήτηρ του τοῦ εἶπε καὶ τι τὸ ὅποιον δὲν τοῦ εἶχε ἀναφέρει ἔως τότε, ὅτι ἡ πρώτη φροντίς της μετὰ τὴν πρωϊνὴν της ἐξέγερσιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του ἦτο νὰ τὸν φέρει εἰς τὸ κρυπτὸν μέρος τῆς προσευχῆς καὶ νὰ τὸν ἀφιέρωσῃ εἰς τὸν Κύριον ὡς ἱεραπόστολον διὰ τὰς ξένας χώρας. Καθ' ἐκάστην ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του, ἐπανελάμβανεν τὴν ἀφιέρωσίν της ἐπὶ τὸ ζωηρότερον

ΠΟΣΩΝ ΕΤΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΙ;—Μητέρα, εἰπέ ποτε παιδίον τι, ἀπόσων ἐτῶν πρέπει νὰ εἶμαι διὰ νὰ γαίνω χριστιανός;

«Πόσων ἐτῶν πρέπει νὰ γίνῃς διὰ νὰ με ἀγαπᾷς; ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς μητρός.

«ὦ μητέρα μου!» εἶπε τὸ παιδίον, σὲ ἠγάπησα πάντοτε, σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε».

Ἡ μήτηρ του ἠρώτησεν ἐκ νέου.

«Πόσων ἐτῶν πρέπει νὰ γίνῃς διὰ νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ φροντίζω διὰ σέ;»

«Αὐτὸ τὸ ἐπίστευον πάντοτε», ἀπεκρίθη τὸ μικρὸν, «δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνω μεγαλειότερος;»

«Καὶ πόσων ἐτῶν πρέπει νὰ γίνῃς διὰ νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέγω;» ἠρώτησε πάλιν ἡ μήτηρ.

«Αὐτὸ θέλω νὰ τὸ κάμω πάντοτε», ἀπήντησεν ὁ μικρὸς, καὶ τώρα χωρὶς νὰ περιμένω νὰ μεγαλώσω διόλου».

«Λοιπὸν, ἀγάπη μου» ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, «ἔδου ὅτι καὶ τώρα εἰμὸς νὰ γαίνῃς χριστιανός χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ μεγαλώσῃς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀγαπᾷς τὸν Χριστὸν, νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς Αὐτὸν καὶ νὰ ὑπακούῃς εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος εἶπεν: «Ἄφετε τὰ παιδιά νὰ ἔρχωνται πρὸς με καὶ μὴ ἐμποδίζετε αὐτά», θέλεις λοιπὸν ἀμέσως νὰ γίνῃς χριστιανός;»

«Ναί», ἀπήντησε τὸ παιδίον, καὶ τότε μήτηρ καὶ υἱὸς ἐγονάτισαν, καὶ ἡ μήτηρ προσευχήθησα, ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Χριστὸν τὸν υἱὸν της ὁ ὅποιος ἐπεθύμει νὰ γαίνῃ Χριστιανός.